

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

NEDRĪKST ļauties manipulēšanai

Saruna ar Mikroķirurģijas centra vadītāju,
mikroķirurgu Dr.med. Mārtiņu Kapicki

APLAMIE PRIEKŠ- PIENĒMUMI

DDD: Tie, kuri izman-
to sociālās saziņas tīklus,
piemēram, feisbuku, ir pa-
manījuši jūsu aktīvo reak-
ciju uz Latvijā un pasaulē
notiekošo. Lielākajai sa-
biedrības daļai ir vienalga,
kāpēc jums nav?

Mārtiņš Kapickis:
Domāju, ka lielai daļai
nav vienalga – viņi vien-
kārši nemāk izteikt savu

mas. Esmu ārsts un ārstē-
ju tā, kā tas ir vajadzīgs. Ar
tādu pašu domu pieeju arī
šim lietām. Mani neintere-
sē, kā cilvēks jūtas, ja viņa
skatījums uz problēmu ir
nereāls. Piemēram, ja pie
manis atved cilvēku, ku-
ram ir infekcija, tad viņam
vajag palīdzēt. Tas, ka viņš
gribētu, lai es viņam uzlie-
ku rokas, izrunāju vārdus,
manī neinteresē, jo zinu
savu ārstēšanas metodi.
Esmu empātisks un viņa
sāpes saprotu, bet man
nav ar viņu kopā jāraud,

kuru rokās ir iespējas kaut
ko reālu darīt, lai uzlabotu
dzīvi, nekā nedara?

M.K.: Neesmu pārlieci-
nāts, bet domāju, ka šiem
cilvēkiem ir, kā mēs medi-
cīnas zinātnē to saucam,
nepareizs priekšpieņē-
mums. Visas savas domas
viņi balsta uz nepareizu ie-
priekšpieņēmumu. Un līdz
ar to, manuprāt, liela viņu
daļa patiešām arī tic tam,
ko sludina. Nelaime ir tā,
ka viņu priekšpieņēmums,
uz ko viņi balstās, ir nepa-
reizs. Tas ir tāpat kā me-

dicinā – cilvēks atnāk pie
ārsta ar savu priekšpieņē-
mumu, ka viņam var pa-
līdzēt pilnīgi bez sāpēm.
Bet, ja viņam būs kaut ne-
lielas sāpes, viņš uzskatīs
ārstu par sliktu. Taču viņa
priekšpieņēmums ir pavi-
sam nepareizs, jo viņa pa-
talogijai pilnīgi bez sāpēm
palīdzēt nevar.

DDD: Droši vien vis-
biežāk cilvēki vēlas, lai
ārstēšanas rezultāts būtu
momentāns.

Turpinājums 4. lpp.

Medicīna nespēj melot,
bet soda par nepareiziem
priekšpieņēmumiem.
Socioloģijā, politikā un
žurnālistikā arī soda, bet bieži
vien to saprot, kad ir jau
par vēlu.

viedokli vai arī baidās iz-
teikties, jo uzreiz var da-
būt pa degunu. Viedokļa,
īpaši, ja tas ir samērā ra-
dikāls, izteikšana Latvijā
diemžēl vienmēr ir saistīta
ar nepatīkšanām. Manu-
prāt, daudzi tāpēc arī ne-
izsakās. Man ir vienalga,
vai kādam tas patīk vai ne,
tādēļ es neslēpju savas do-

lai viņam palīdzētu. Poli-
tisko un sociālo procesu
vērtējumā ir tieši tas pats.
Svarīgi ir lietas nosaukt
to īstajos vārdos.

DDD: Visticamāk jau
cilvēki baidās no citu – it
īpaši to, kuru rokās ir zi-
nāma vara ietekmēt viņu
dzīves – sabiedrības lo-
cekļu reakcijas. Kāpēc tie,

Novēlējumi 2016. gadam

MĪLIET PATIESĪBU!

Ingūna Ribena
Saeimas deputāte

Manai paaudzei ir ļoti
daudzveidīgas attiecības
ar patiesību: mēs esam
pieredzējuši gan komu-
nistu totālo cenzūru, gan
juku laiku absolūto visat-
ļautību, gan mūsdienu Ei-
ropas velnišķīgi suicidālo
pašcenzūru, par ko Roko
Butiļjone trāpīgi teic, ka
“visi viedokļi ir atļau-
ti, bet tiem, kas domā,
ka pastāv patiesība,
šo uzskatu nav atļauts
paust”.

Mūsu bagātā pieredze rāda, ka nekas – ne cenzūra, ne
represijas – nevar apklusināt patiesību. Vienaldzība gan.
Patiesība apklust, kad to vairs neviens nemeklē.

Tāpēc arī nekādas politiskas brīvības, nekādi “sim-
tie panti” patiesībai neko negarantē. Vienīgi mīlestība.
Tauta, valsts, baznīca, civilizācija, kas patiesību nemīl
vairāk par sevi pašu, ir lemta bojāejai – tā nosmok pati
savos melos. Cik mums ir atlicis dzīvot? Es nezinu atbil-
des skaitļos. Bet es zinu, ka tas ir tieši tik, cik mēs būsim
gatavi patiesību mīlēt vairāk nekā paši sevi. Un lai cik
vientuļi mēs pasaulē justos – vai tad nav vērts līdz pēdē-
jiem spēkiem peldēt starp dzīvajām zivīm pret straumi,
nevis starp beigtajām pa straumei?

Turpinājums 3. lpp.

Šajā numurā lasiet!

LABAS, STINGRAS DOMAS

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes
priekšsēdētāju Aivaru Gardu

2. lpp.

VALSTIJ IR JĀSTRĀDĀ TAUTAS INTERESĒS

Saruna ar juristu, Rīgas Stradiņa
Universitātes pasniedzēju Ivaru Redisonu

5. lpp.

PAR MUSULMANU IMIGRANTIEM, RADIKĀLO ISLĀMU UN MIRSTOŠO EIROPU

6. lpp.

Par homoseksuālā dzīvesveida propagandas atbilstību “tikumības” jēdzienam Izglītības likuma 10.¹ panta izpratnē

7. lpp.

PASAULE IR TIEŠI TĀDA

Pasaule ir tieši tāda,
kādai tai jābūt.
Caur mokām tā brien
uz labu, uz labu.

Kā cimdš pie rokas
mēs tai piemēriti,
uz netaimju tecilas
līdz kaulam trīti.

Uz mums, tiem vājajiem,
pasaule turas.
Dieva elpa to nes,
mēs esam tās buras.

Un izglābsies cilvēks,
kaut cilvēce bojā ietu –
tie grēku plūdi
pa virsu nes mīlas ziedu.

Voldemārs Zariņš
Mordāvijas 3. lēģerī 1969.(?) gadā

“VAKARJUNDA”

Labdien Jūsmājās!

Mana un domubiedru iecere un vēlēšanās ir, lai 2016. gada 16. martā pie Brīvības pieminekļa dziedātu himnu “Vakarjunda”. Laika pietiek, lai iemācītos. Latviešiem ir daudz patriotisku sieviešu un vīriešu koru, arī nelielā sastāvā! Laika pietiek.

No jūsu mutes Dieva ausī!

Krišjānis Dancītis un domubiedri

HIMNA PAR LATVIEŠU LEĢIONU

Krišjānis Dancītis

465. mazpulka dalībnieks,
15. un 19. divīzijas karavīrs

Nav jāraksta jauna himna par Latviešu leģionu, tā jau ir uzrakstīta, un mūzika komponēta korim un orķestrim 20. gadsimta 30. gados, kad latviešu zēni izauga par vīriem, kuri aizgāja karot un aizstāvēt mūsu tautu un Tēvzemi Otrajā pasaules karā. Dziesma uzrakstīta pravietiski un kā misija Latviešu leģionam. Himnas pirmais pants:

Svēts mantojums šī zeme mūsu tautai,

Un svētīts tas, kas drošs par viņu krīt.

Lai mūžu mūžos zelt un plaukt Dievs ļauj tai,

Un saulei liek pār mūsu druvām līt.

Šī zeme Baltijas jūras krastos ir mūsu senču zeme, to aizstāvēja mūsu senči dažādos laikmetos pret dažādiem ienaidniekiem. Dziesma veltīta brīvībai, varonībai, patriotismam, pienākumam un dziņai kalpot Tēvzemei un latviešu tautai. Latvijas tauta ir latvieši un cittautieši vai svešautieši, kuri asimilējušies latviešu tautā, to godā un ciena, un ir gatavi par viņu droši krist. Latviešu zēni, kas izauga par vīriem Otrajā pasaules karā, izrādīja neticamu varonību cīņā pret ienaidnieka milzīgo pārspēku, bet nekapitulēja. Latviešu leģiona piemiņas diena ir pieņemta – 16. marts, bet himna ir “Vakarjunda” (Leonīda Breikša vārdi, Jāņa Norviļa mūzika. – *Red.piez.*). Aptaujas liecina par vienbalsīgu atbalstu.

Īss stāstījums par “Vakarjundu”. 1939.–1940. mācību gadā uzturējāties Rīgas 2. Valsts ģimnāzijas internātā Pārdaugavā. Internātu organizēja ģimnāzijas direktors Vītola kungs, saimniecību vadīja Vītola kundze. Internāts aptvēra kopmītnes telpas un kopgaldu, kur pēc vakariņu maltītes saposāmies un, kājās stāvēt, dziedājām “Vakarjundu”. Šo ikvakara tradīciju bija iedibinājis Vītola kungs. Man blakus stāvēja labas balss baritons, un es nevarēju neiemācīties šo dziesmu, un vēl šodien – pēc 75 gadiem – varu dziedāt braši un ar lielu pacēlumu. Kara gados ar Vītola kunga labvēlību irējām istabiņu viņa dzīvoklī Elizabetes un Vīlandes ielu krustojumā (vecākais brālis Voldemārs, vidējais brālis Kārlis un es, Krišjānis). Šajā mājā sētnieces dzīvoklī no ceturtā stāva balkona vērojām Rīgas un Pēterbarnīcas degšanu, un nakti pirms vācu karaspēka ienākšanas Rīgā izdzīvojām Sarkanarmijas atkāpšanos pa Brīvības ielu. Pilsētā viss klusu, kara troksnis pierimis, bet no Brīvības ielas atplūda baigas, sirdi stindzinošas skaņas – tanku, artilērijas un smagās bruņutehnikas dārdi un rēkoņa, pajūgu un kājnieku smagie soļi lēnām attālinājās un uz rīta pusi aplusa austrumu virzienā. Iestājās baismīgs klusums, bet nākamais rīts uzausa brīnumjauks. Rītā klusums, rets gājējs, arī gaiss likās tirāks, koku lapas zaļākas, un neizsakāma sajūta krūtīs. Elizabetes (Valtera fon Pletenberga) ielu pārsoļoja kāds noklidis sarkanais zaldāts, un šajā brīdī skaļrunis atskaņoja Latvijas Valsts himnu “Dievs, svēti Latvijul!”. Man acīs sariesās asaras, un šajā brīdī man, vecam karavīram, rakstot šīs rindas, arī acīs ir asaras. Domas neapturami lido uz priekšu, vēl neesmu beidzis dzīvot!

Sper kāju droši, latvieti!

Un augstāk, lepnāk galvu nesi!

Lai skaugi redz un naidnieki,

Ka savā zemē kungs tu esi!

Cel, latviet, galvu augstāki

Un mācies cienīt reiz pats sevi!

Ir sperti pirmie soļi jaunai atmodai, latviešu tautas nacionālās pašapziņas un pašcieņas atmodai. Jāspēr nākamie soļi. Latvijas Republikas visās bibliotēkās atrodamī himnas “Vakarjunda” vārdi un mūzika korim un orķestrim. Tēvzemes mīlestību mēs ar darbiem rādīsim, Tēvzemes brīvību pīksim mēs ar asinīm.

Jauniesauktie leģionāri Rīgā 1943. gada vasarā

LABAS, STINGRAS DOMAS

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju Aivaru Gardu

DDD: *Kādu jūs redzat latviešu tautas stāvokli 2016. gada sākumā?*

Aivars Garda: Ja mēs vērtējam pēc tā, kā latviešu tauta izturas pret saviem okupantiem, tad stāvoklis nav uzlabojies. Mūsu tauta aizvien vēl guļ – bez pašcieņas, nejūtot apdraudētību no okupantu puses. Tas ir ļoti slikti, par to daudz esam rakstījuši un runājuši, bet pārliecināt mūsu tautu ir grūti. Acīmredzot lielai daļai – pūlim – ir tikai merkantīlas intereses, un ir pārāk maz to, kas prot domāt par tautas labumu kopumā, spēj saskatīt šīs briesmas mūsu tautai apstākli, ka neesam atbrīvojušies no okupantiem. Tas parāda, cik mūsu tauta ir naiva un neizsargāta. Kurš mums ir līcis būt naiviem?

DDD: *Par ko naiviem?*

A.G.: Okupanti te joprojām dzīvo, bet latvieši nejūt apdraudējumu un naivi prāto, ka okupanti integrēsies, asimilēsies un viss būs labi. Kaut gan visi esošie pierādījumi liecina, ka atbrīvoties no okupantiem ir obligāta lieta. Piemēram, referendums par krievu kā otro valsts valodu, uz kuru Nils Ušakovs aizskrēja kā karognesējs, tāpat arī notikumi Ukrainā. Kas būtu vainojams, ka mēs nenovēršam šo apdraudējumu? Tikai mēs paši varam sākt to darīt, jo okupanti dzīvo tur, kur viņus pieņem. No turienes, kur viņus negrib un nepieņem, viņi bēg prom. Esam jau rakstījuši, kā viņi bēg

tos okupantus, kas nākuši pie viņiem ar kaut kādiem lūgumiem krieviski (bez tulka), tad – vai nu viņi būtu spiesti mācīties latviešu valodu, līdz ar to parādot cieņu mums, vai arī braukt prom. Latvijas Nacionālās frontes ieskatā integrēt un asimilēt viņus nav iespējams.

DDD: *Okupantu ir pārāk daudz.*

A.G.: Viņu ir pārāk daudz, un mūsu ir pārāk maz. Var iznākt tikai ačgārns process – viņi mūs asimilē, jo tepat blakus ir lielā Krievija. Un šis apstāklis arī visu izšķir.

DDD: *Bet ko latvietis, kurš lasa šo avīzi, var darīt? Valdība un Saeima spītīgi nerisina šo jautājumu, kaut gan tas būtu pirmais uzdevums, kas jāizdara. Ko tāds vienkāršs latvietis var darīt, lai neiekristu grūtīdībā, jo nekas nav panākams?*

A.G.: Mēs jau avīzes slejās esam rakstījuši, ka ikviens mūsu lasītājs var nest savu artavu, ar domām vērstoties, lai okupanti aizbrauc! Katra doma ir enerģija, un, ja piesātinām Latvijas gaisu (ēteru) ar domām, ka okupantiem no šejienes ir jābrauc projām, tad viņiem šeit radīsies neērti dzīves apstākļi – kaut ko viņi sajutīs nelāgu.

Protams, ir nepieciešams savu nostāju parādīt arī ārēji. Mūsu lasītājiem izdevības gadījumā vajag teikt okupantiem tieši acīs, ka viņi šeit nav vajadzīgi, nav vēlami, lai brauc projām. Protams, ja nepie-

Lai arī tādu kā mūsu avīzes lasītāji nav pārāk daudz, nav latviešu tautas vairākums, tomēr viņi ir latviešu tautas zieds. Nekautrējos tā teikt, jo domāt skaisti, domāt patiesīgi – tas patiešām ir zieds.

no Azerbaidžānas, arī no Vidusāzijas republikām.

DDD: *Šeit, Latvijā, ir augstāks dzīves līmenis nekā Vidusāzijas republikās, tāpēc viņiem te ir labi.*

A.G.: Jā, bet te ir arī labāka izturēšanās pret okupantiem – esam laipni, labvēlīgi, runājam krieviski. Šajā ziņā grēko arī latviešu ārsti, pārdevēji, skolotāji, ierēdņi, tiesneši, prokurori, policisti un citi. Bet it īpaši grēko latviešu politiķi, runādami krieviski, tādējādi veicinot krievisku vidi un propagandējot ap-lamo integrācijas politiku. Latvijas valsts rīcībā ir Valsts valodas likums. Pat, ja tāda likuma nebūtu (ja atceramies, Padomju Savienības laikā Lietuvā un Igaunijā gluži vienkārši nerunāja krieviski), ja pašiem gadiem ārsti, ierēdņi un citi būtu konsekventi pieturējušies pie latviešu valodas un triekuši prom

ciešamas pateikt okupantam, lai viņš saprastu, ka viņam jādodas prom, var to darīt arī krievu valodā, bet tikai tāpēc, lai viņš saprastu, ka viņam jābrauc projām.

Mums, mazskaitlīgai tautai, ir jābūt ļoti modrai un piesardzīgai pret citās tautas uzspiestu dzīves veidu. Mēs varam ātri izzust, jo esam skaitliski neliela tauta – mums ir jābūt spēcīgiem garā. Visas mūsu valdības, kas bijušas, visi politiķi (izbijušie un esošie) ir pelnījuši tādu sodu, kādu grūti pat iedomāties. Pakļaujoties viņiem, mūsu tauta ir novesta tik neapskaužamā stāvoklī. Pateicoties šiem kangariem, mūsu tautai ir arī bailes nostāties pret okupantiem. No bailēm ir jāatbrīvojas ikvienam cilvēkam (pats Dievs to ir lēmis), un tās var pārvarēt, tikai darot to, no kā ir bail. Ja bailes okupantam

Katra doma ir enerģija, un, ja piesātinām Latvijas gaisu (ēteru) ar domām, ka okupantiem no šejienes ir jābrauc projām, tad viņiem šeit radīsies neērti dzīves apstākļi – kaut ko viņi sajutīs nelāgu.

teikt, lai viņš brauc prom, tad tieši tas arī ir jāpasaka. Radīsies konflikta situācija – trolejbusā, uz ielas, poliklinikā, ierēdņa kabinetā vai jebkur citur – nekas, bet būsīm parādījuši savu pašcieņu.

DDD: *Tagad mūsu tautu apdraud arī jauni imigranti – tā saucamie bēgļi. Tāpat neesam pasargāti no antivērtību, piemēram, homoseksuālisma, propagandas.*

A.G.: Ja tā saucamie bēgļi sāks šeit nākt lieliem kvantumiem, tad tās tiešām būs lielas briesmas. Bet tas nenozīmē, ka okupantu palikšana tāpēc būtu attaisnojama, jo viņu vietā varētu ienākt jauni imigranti. Viņu vietā bēgļi neienāks – okupantu esamība vai neesamība nav šķērslis vai iemesls bēgļu straumei. Ja sāksies lielā tautu staigāšana, tā skars visu pasauli, ne tikai mūs. Par to mēs gandrīz katrā numurā rakstām. Galvenais – tautai nedegradēties, nedemoralizēties.

Homoseksuālisma propaganda ir liela problēma, kas degradē tautu. Homoseksuālisms neatbilst augstākajai patiesībai. Tas neatbilst dabiskajiem likumiem un nevar apmierināt arī normāla cilvēka kultūras prasības. Un tieši tāpēc, ka cenšas mums “iesmērēt” kaut ko tādu kā normālu parādību, mēs arī par to rakstām.

DDD: *Mums kādreiz pārmet, kāpēc mēs narkomāniju vai alkoholismu tā neapkarojam kā homoseksuālismu?*

A.G.: Bet neviens jau nesaka, ka dzērājs – tas ir labi, ka narkomānija ir laba lieta. Taču liberālajā politikā tautai mēģina iestāstīt, ka, lūk, homoseksuālisms – tā esot laba un normāla lieta. Un daudzi cilvēki tā sāk domāt.

DDD: *Vai jūs ticat lat-*

viešu tautas nākotnei?

A.G.: Jā, es ticu. Lai arī tādu kā mūsu avīzes lasītāji nav pārāk daudz, nav latviešu tautas vairākums, tomēr viņi ir latviešu tautas zieds. Nekautrējos tā teikt, jo domāt skaisti, domāt patiesīgi – tas patiešām ir zieds. Arī šis nelielais skaits ir pietiekams, lai tik kritiskajā brīdī, kādā pašreiz atrodas visa pasaule, kad gaidāmi pasaules mēroga notikumi, kataklizmas, par kuriem esam rakstījuši, tauta izdzīvotu. Šajās kataklizmās izdzīvos tie cilvēki (atsevišķi indivīdi un tautas), kas parādīs vēlmi, tiecību uz skaistumu, uz taisnīgumu – tādā uz patiesu kultūru.

DDD: *Kāds ir jūsu vēlējums mūsu lasītājiem 2016. gadam?*

A.G.: Nepadoties, meklēt sev jaunus domubiedrus – vai nu iedodot palasīt avīzi “DDD”, vai aprunājoties ar viņiem. Lai veidojas domubiedru grupas. Tagad ir ļoti grūti sapulcināt vienkop latviešus, it īpaši grūti tas ir opozīcijai, kas esam mēs.

Ja mūsu valdība nebūtu nodevīga, tad valdībai cilvēki klausītu. Kāpēc cilvēki aizgāja nobalsot par latviešu valodu? Tāpēc, ka viņus aicināja valdība. Cilvēkiem, it īpaši pūlim, ir raksturīgi klausīt tam, ko saka valdība. Bet valsts vara šobrīd nodod latviešu tautu. **Tāpēc mums – tiem, kuri izprot situāciju, – ir gari-gi jāturas kopā, jābūta labas, stingras domas izplatījumā. Par okupantu aizbraukšanu, par bēgļu straumes apturēšanu, par patiesām vērtībām – lūk, domas, kuras domājamas katru dienu.**

Intervēja
Līga Muzikante

Novēlējumi 2016. gadam

Turpinājums no 1. lpp.

TIKT VAĻĀ NO TRIM VARĀM!

Jānis Ozols

Ārsts psihoterapeits

Parasti Jaungada vēlējums teikts, ko vajadzētu iegūt.

Man latviešiem vispirms gribētos novēlēt tikt vaļā no trim varām, kas mūsu dzīvi un valsts likumus padarījušas aplam nejdzīgus: **augļotājiem**, tostarp ne tikai no baņķieriem, bet arī naudas mīļējiem, spēļu biznesa, apdrošinātājiem un t.s. “investoriem”; **advokātiem**, kuri uzmetu-

šies pat starpniekiem it visur, un **lieltirgotājiem**.

Ja tas izdotos, mūsu dzīve kļūtu daudz sakarīgāka, arī politiķi kļūtu citādāki.

Lai pie tā tiktu, novēlu daudz izglītoties, veidot pašiem savu, latvisko pasaules izpratni un mazāk skatīties TV.

Un, protams, strādāt, nevis gausties.

NO KOPĪBAS SAJŪTAS UZ VIENĪBAS SPĒKU!

Ēriks Jēkabsons

Mācītājs, bijušais iekšlietu ministrs

Viens no tēvzemes mīlestības avotiem ir tautas kopības gars. Taču kopības sajūta nav tas pats, kas vienības spēks. Mums ir jāradinās upurus nest, mīlestību rādīt un draudzību kopt. Ja mēs sāksim kaut ko labu darīt tautai, tad izaugsim arī brangi un stalti tēvzemes mīlestībā. “Ar savienotiem spēkiem iespēj arī tie maziņi brīnum daudz,” saka Kronvaldu Atis.

Ja nebūs šo vērtību, nebūs stipru ģimeņu, nebūs stipras latviešu tautas un Latvijas Valsts! Sargāsim mūsu svētās robežas un novērtēsim mums atvēlēto laiku un telpu, lai Latvija un latvieši dzīvotu mūžīgi!

Svētīgu, mīlestības un gara spēka piepildītu Jauno gadu!

No kopības sajūtas uz vienības spēku!

TURĒSIMIES IERINDĀ!

Juris Narkēvičs

Zvērināts advokāts

Uz jautājumu, ko latviešiem es novēlētu 2016. gadā, es atbildēju ar stāstu par mācību, kuru negaidīti guvu no kādas izklaidējošas filmas par gladiatoru.

Tā ir šāda. To laiku pasaules galvaspilsētas Romas Kolizeja cirka arēnā tika iztriekts bariņš beztiesīgu vergu, kuriem jāmirst dikā pūļa izpriecai. Skatoties citu asinīs, mokās, nocirstos locēkļos, izsalkušais pūlis uzgavilē tā brīža ķēizaram un slavē tā varu.

Drošai iznīcībai lemtie gladiatori veras arēnas vārtos un nezina, vai uz viņiem rīdīs plēsīgs zvērs, sūtīs kaujas ziloņus, kara ratus. Gladiatori nāve ir bezjēdzīga; mirklis – un viņu vietā nokaūšanai sūtīs nākošos; ķēizara vara alkst par asinīm pirktā pūļa atbalsta.

Filmas varonis uzņemās iniciatīvu izdzīvot un pieprasīja nāviniekiem nostāties un ievērot kaujas ierindu. “Atsevišķi mēs katrs iesim bojā,” viņš paskaidroja. “Lai kas iznāktu pa šiem vārtiem, mēs izdzīvosim, ja turēsimies kaujas ierindā.”

Ierindā – tas prasa saprast, kur Tu atrodies un kāpēc Tu to dari. Ierindā – tas nozīmē palauties uz sevi, ka nepametīsi savu vietu. Ierindā – tas nozīmē palauties uz savējiem, ka vienmēr kāds stāvēs, pastāvēs un cīnīsies par to pašu lietu, lai arī cik daudzi pamestu ierindu ātrai, labprātīgai bojāejai. Nepametot ierindu, Tu glābsi savējos un viņi Tevi. Un mēs izdzīvosim, kā tas darīts gadu tūkstošus. Lai arī kurš ķēizars būtu iedomājies, ka izlēmīs mūsu likteni. Lai arī kas iznāktu pa asiņainās arēnas vārtiem.

PASARGĀSIM MĪLESTĪBAS LIESMIŅU!

Sarmīte Fišere

Evaņģēliski luteriskās baznīcas mācītāja

Svētie Raksti mums saka: “Tāpēc, ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzus izdzīsīs.” Mēs jūtam, ka esam iegājuši šajā laikā, bet tomēr centīsimies pasargāt atlikušo mīlestības liesmiņu ar savu silto elpu, ar drauga plecu, ar draudzīgu piešķarienu, ar piedošanu, saprašanu, teikdami “nē” vienaldzībai, redzot otra cilvēka bēdas un ciešanas.

Lai vairāk mūs pašus iepriecina tas, ka esam palīdzējuši saviem līdzcilvēkiem!

Būsim priecīgi! Dieva mieru mūsu dvēselēs! Uz to lai Dievs mums palīdz!

ES IEMĪLĒJOS LATVIEŠOS!

Genādijs Koroļovs

Starptautiskā labdarības fonda

“Ukrainas Dvēsele” direktors

2015. gads ir kļuvis man par Latvijas atklāšanas gadu. Tas ir, es ne tikai iemācījos precīzi atpazīt katru no trijām Baltijas valstīm, es iemīlējos Latvijā un latviešos. Apbrīnojama un neatkārtojama daba bagātīgā daudzveidībā diezgan mazā teritorijā; eiropieisks dzīves aprikojums un ukrainim tuvs, saprotams viensētas dzīves stils; unikālas tradīcijas, ornamenta, kultūra ar neapšaubāmu līdzību

ukraiņiem – tādu es ieraudzīju Latvijā. Bet vissiltākie iespaidi – tie ir cilvēki. Cilvēki, kas atnāk palīgā, negaidot lūgumu, atvērti un patiesi, draudzīgi un mērķtiecīgi, patriotiski un stipri, ar kuriem es sadraudzējos un kuros es iemīlējos. Jaunajā 2016. gadā es novēlu laikraksta “DDD” lasītājiem un visai latviešu tautai vienotību, vienprātību, mieru un ar Ukrainu kopīgu kustību deokupācijas un dekolonizācijas virzienā. Dievs, svēti Latvijā! Slava Ukrainai!

BŪSIM GUDRI!

Armands Birkens

Grupas “Čikāgas piecīši” dalībnieks

un dziesmu autors

Ko novēlēt? Novēlu izvēlēties gudri. Lai gudras būtu mūsu izvēles attiecībā uz to, ko ikdienā darām. Kur ejam, strādājam, iepērkamies, ēdam, dzeram, dzīvojam. Ko sakām, atbalstām, dziedam, rakstām, lasām, dejojām, dzeram, gleznojam, ēdam, dzeram, gērbjam. Ko citiem iesakām. Par ko cīnāmies, balsojam, stā-

vam, kritam. Kam dodam, ziedojam, palīdzam, ticam. Ko mīlam, ienīstam. Kuru mīlam, skūpstam, apprecam, cienām.

Lai gudri būtu mēs! Gudrāki, par mūsu ienaidniekiem!

Ar veselīgu, mīlu, kvēlu, un patriotisku sveicienu Jaunā gadā!

DAUDZ, ĻOTI DAUDZ LAIMES!

Ivo Pavlovičs

LELB mācītājs

Jaunajā gadā pierasts vēlēt daudz laimes. Laimes vēlējumi izskan ne vien jaunajā gadā, bet arī svinīgos pasākumos, jubilejās. Pavadot kādu tālā ceļā, arī tiek vēlēta laime. Droši vien varētu sacīt, ka šajos vēlējumos katrs ieliek savu domu un savu sapratni par laimi. Arī es jaunajā gadā pavisam tradicionāli vēlēšu – daudz laimes, bet piebilstot, ka šajā laimes vēlējumā vēlos ielikt Aristoteļa izpratni. Šis viens

no ietekmīgākajiem rietumu filozofiem laimi definē šādi: “Laime ir ar tikumību apvienota labklājība.” To es gribu vēlēt visai mūsu valstij un tautai – ar tikumību apvienotu labklājību.

Labklājība šķiet tāda saprotama, pat izmērāma lieta, lai gan... arī to nevar ielikt šauri materiālās kategorijās. Ne vienmēr naudas un mantas daudzums liecina par to, ka cilvēkam tiešām klājas labi. Manuprāt, labklājība ir tas stāvoklis, kad pietiek un paliek pāri labiem darbiem. Tas ir tad, kad cilvēks jūt sātu un zina mēru. Ja kāds to zina un jūt, tad jau viņš ir ceļā uz tikumu.

Tikumība ir vārds, kas pagājušajā gadā raisīja daudz diskusiju – tas bija viens no apspriestākajiem vārdiem, jo izrādījās, ka daudzi, pat mācīti un izglītoti ļaudis, vai nu nezina, vai ir aizmirsuši, kas tā tikumība ir. Tikumība ir cilvēka tiekšanās uz labo, tīro, skaisto un svēto domās, vārdos un darbos. Šī tiekšanās nav iedomājama bez augstākā atskaites punkta – Dieva. Ja cilvēks ir Viņā un ar Viņu, tad tas ir ceļš uz laimi.

Laimīgu Jums jauno – Tā Kunga žēlastības 2016. gadu!

NOTICIET SAVIEM SPĒKIEM!

Kristaps Kašs

Latviešu patriots

Manai tautai – manai ģimenei 2016. gadam.

Ir aizritējis kārtējais gads latviešu tautas dzīvē. Tas nav bijis priecīgākais un veiksmīgākais, tomēr nebūt arī ne drūmākais gads. 2015. gads nebija nedz Baigais gads, nedz mēra gads, nedz neražas gads. Mēs šo gadu nodzīvojam savā valstī. Mēs varam būt neapmierināti ar valdību, bet mums nav pa-

mata sūkstīties par šo zemi, kuru mūsu tēvi ir izcīnījuši mūsu brīvībai. Mūsu zemē nav milzu dabas stihiju un pie mums nav kara kā Ukrainā, nav teroraktu kā Francijā. Un tikai mūsu pašu rokās un prātos ir spēks nosargāt mūsu trauslo brīvību un mieru, virzīties uz labklājību un pārticību. Mēs to varam, jo izturības mums gana! Simtiem gadu mēs esam spējuši izdzīvot un uzvarēt ienaidnieka pārspēku, Impērijas ir nākušas mūs nīdēt, bet ir sagruvušas un kaunā atkāpušās. Katra no tām ir sabrukusi, vislielākajā mērā pateicoties tieši latviešiem.

Kā arvien, mūsu ienaidnieki cenšas ar melu palīdzību pazemot un vājināt latviešu tautas spēku. Bet es Jums saku: “Mēs esam stipri! Laiks to ir rādījis!” Visi pēdējo gadu notikumi pasaulē liecina, ka mēs tuvojamies lielu pārmaiņu laikam. Es zinu, ka latviešu tauta būs gata-va jebkādiem pārbaudījumiem, lai arī daudzi šobrīd tam netic. Tāpēc es novēlu latviešu tautai 2016. gadā noticēt sev! Neklausoties īgnās, čikstuļos un nodevējos – noticiet katrs saviem spēkiem! Lai katram piepildās Raiņa vārdi:

**“Pats cīnies, palīdz, domā, spried un sver
Pats esi kungs, pats laimei durvis ver!”**

Turpinājums 3. lpp.

NEDRĪKST ļauties manipulēšanai

Turpinājums no 1. lpp.

Mārtiņš Kapickis: Jā. Kad es saku cilvēkam – ārstēšanas process ir sešus, astoņus vai pat desmit mēnešus ilgs, viņš saka: “Fui, tu esi slikts ārsts.” Viņam ir nepareizs priekšpieņēmums par šo slimību, par medicīnu, un viņš iet apkārt, meklējams “balto tēvu”, kas pateiks, ka roku uzlikšana, murmināšana un divu tablešu lietošana viņu izārstēs. Medicīna nespēj melot, bet soda par nepareiziem priekšpieņēmumiem. Socioloģijā, politikā un žurnālistikā arī soda, bet bieži vien to saprot, kad ir jau par vēlu. Diemžēl politiķu, sociologu, žurnālistu nepareizu iepriekšpieņēmumu sludināšana ietekmē visas sabiedrības domāšanas struktūru.

LABDARĪBA UZ CITU RĒKINA

DDD: Šobrīd ļoti aktuāls ir tā saucamo bēgļu uzņemšanas jautājums. Tie, kuri jau ir uz savas ādas izjūti negatīvās sekas, par to neklusē, taču politiķi, medijs turpina stāstīt, ka mums nav, no kā baidīties. Vai tiešām viņi paši tic tam, ko ik dienas cenšas iestāstīt tautai?

Mārtiņš Kapickis: Nav tik vienkārši. Ja cilvēks ir pieņēmis savu priekšpieņēmumu par patiesību, tad viņu pārliecināt par pretējo nav iespējams, iekams viņš pats personīgi ar to nesastopas.

DDD: Kamēr neizjūt savu aplamo uzskatu sekas uz savas ādas?

M.K.: Jā, uz savas ādas. Cilvēki, kuri sludina, ka bēgļu ienākšana nav nekas bīstams, ka spēs uzņemt visus, dzīvo pilnīgos maldos. Viņi nesaprot arī to, ka tie, kuri ir pret bēgļu masveida ielašanu Latvijā, nav jau pret cilvēkiem, kuri bēg no kara šausmām, bet gan pret veidu, kā tas tiek realizēts. Un tās atkal ir divas dažādas lietas – ja kāds saka, ka negrib dzīvot tādā valstī, kur vairums ir pret bēgļiem, tad ir jautājums, ko ar to “pret bēgļiem” saprot? Es esmu pret to, ka šie bēgļi nāk iekšā un veģetē uz šīs valsts (nodokļu maksātāju) rēķina. Neesmu pret to, ka šiem cilvēkiem tiek sniegta palīdzība, bet gan pret to, ka šo palīdzību definē kā sociālo spilvenu un ka tā ir pat lielāka nekā jebkuram mūsu sabiedrības loceklim, kam tā patiešām ir vajadzīga.

DDD: Droši vien vajadzētu jau arī saprast, kas patiesībā ir bēgļi. Lai ietekmētu sabiedrības domas, tiek atgādāts, ka latvieši Otrā pasaules kara laikā arī devās bēgļu gaitās, tādēļ šodien ir mūsu pienākums palīdzēt tiem, kuri stihiski ienāk Eiropā. Vai jums šis salīdzinājums šķiet adekvāts?

M.K.: Tās atkal ir divas dažādas lietas. Kad pajautā latviešiem, kuri ir bēgļi, izrādās, ka viņu viedoklis par bēgļiem ir pavisam citādāks nekā tiem jaunā laikmeta pārstāvjiem, kuriem liekas, ka tas ir tas pats. Tiem cilvēkiem, kuri pēc Otrā pasaules kara bēga, neviens valodas kursus nerīkoja, viņus par velti neviens nebaroja, viņiem pašiem bija kaut kas jādarīja, lai nopelnītu iztikai sev un savai ģimenei. Tas jau vien ir kaut kas cits. Un no kultūras viedokļa – latvietis aizbraucot uz Ameriku, Austrāliju vai Vāciju, nemēģināja tur ieviest savu kārtību. Bet šī kultūra, kas tagad nāk iekšā, pilnībā pārtaisa visu Eiropas kultūru. Un jautājums tiem cilvēkiem, kuri sludina, ka dos visu, lai tikai nāk iekšā – kurš būs tas devējs?

DDD: Visticamāk, vienkāršie cilvēki, kuri, nebūdami bēgļi, spiesti ik dienas smagi strādāt, lai parūpētos par savu ģimeni.

M.K.: Jā. Un ievērojiet, ka jebkura populistiska labdarība ir vienmēr uz citu cilvēku rēķina. To var atkārtot un atkārtot. Tas ir tas pats, kā Ziemassvētkos iet uz bērnu namiem un dot bērniem cepumus, sakot – esmu par to, lai šo bērniņus ņemtu uz ģimenēm. Laba vēlme, bet tad nedod cepumus, bet vienkārši ņem. Un tāpat pateikt – es šo bēgļi paņemšu uz nedēļu, iedošu tējiņu, aizvedīšu uz koncertu u.tml. Stop! Ja gribi viņu integrēt – integrē, bet neliec to darīt man. Nesaku, ka slikti ir integrēt, bet saku – neliec to darīt man. Es pats izvēlēšos – darīt to vai ne. Ir svarīgi, protams, sašķirot, svarīgi ir saprast, kurš ir bēglis, kas bēdzis no kara zonas, un kurš ir ekonomiska labuma meklētājs, lai zinātu, kuram ir patiešām jāpalīdz. Par to pat nerunāju; runāju par pamatu – ka jebkura populistiska labdarība, par ko runā un rāda televīzijā un dod balvas, vienmēr ir uz kāda cita rēķina.

DDD: Valdība apgalvo, ka Latvija kopumā uzņemšot tikai 776 bēgļus. Vai varam ticēt, ka šis skaitlis nepalielināsies, ka citi bēgļi mums vairs nebūs jāuzņem?

M.K.: Tas ir kārtējais priekšpieņēmums – protams, būs. Ja durvis tiek atvērtas – būs. Kāpēc, lai nebūtu? Nevajag sevi mānīt. Tas, ka valdība apturēs citu bēgļu ierašanos, ir apmāns.

DDD: Cilvēkus tas uztrauc, bet politiķi mēģina nomierināt, ka daudzi no tiem, kuri ieradīsies Latvijā, nepaliks šeit, bet dosies uz citām Eiropas valstīm, kur dzīves līmenis ir augstāks.

M.K.: Tā ir bezjēdzīga spriedelēšana par to, kā

būtu, ja būtu. Un uz to nav atbildes. Cilvēki izfilozofē kaut ko. Tāpat kā medicīnā es nevaru griezt uz “varbūt”, bet varu operēt, redzot prognozi. Un tajā brīdī, kad valdība pieņem lēmumu uzņemt Latvijā bēgļus, es nevaru domāt, ka varēsim šo procesu kontrolēt, jo redzu jau prognozi, ka ar to noteikti nebeigsies.

JO SLIKTĀK, JO LABĀK...

DDD: Ar ko latviešiem vajadzētu rēķināties? Kā latvietim aizsargāt sevi, savu ģimeni un tautu?

Mārtiņš Kapickis: Šajā ziņā esmu pesimists. Latvietim nav ideoloģijas, uz kuras viņš balstās – mēs katrs pat savus bērnus audzinām citādāk! Viens savu bērnu koncertā kušinās, bet otrs tam ļaus darīt visu – mums nav kopējas platformas un vērtības, kuras ieaudzināt bērnus. Nerunājot nemaz par to, kā skatāties uz politiku, kā mēs braucam pa ielu utt. Un tā ir aisberga redzamā daļa. Tā kā mums nav kopējas ideoloģijas (nerunājot pat par reliģiju), islāma kultūrai Latvijā, kāda tā ir šobrīd, vienkārši nav ko likt pretī. Šī jau ir tā nelaipe, ka cilvēki ir gatavi ielaist valstī kaut ko, kam ir ļoti spēcīga identitāte un stipra sapratne, kā tiek virzītas idejas, kā tās īstenot, kā tiek audzināti bērni utt. Mums kā sabiedrībai šai spēcīgajai ideoloģijai pretī nav ko likt. Šajā ziņā esmu pesimists.

DDD: Tātad jāsaka – jo sliktāk, jo labāk? Kamēr cilvēki nesaskarsies ar aplamā lēmuma traģiskajām sekām, tikmēr nekas nemainīsies?

M.K.: Tam kausam ir jāapgāžas. Mēs varam arjums runāt, bet tam kausam ir jāpiepildās un jāapvelas. Un mēs to piedzīvosim.

DDD: Droši vien, ka visgrūtāk ir cilvēkiem, kuri saprot, ka tas kauss gāzīsies?

M.K.: Protams, tā ir bijis vienmēr. Tā bija Otrā pasaules kara priekšvakarā, kad Latvija sevi mānīja, ka kara nebūs. Man iznāca palasīt tā laika avīzes, kurās rakstīja, ka angļi mūs aizsargā, esam drošībā – vārdu sakot, viss ir ļoti skaisti. Bet tad izlasīju kādu latviešu militārista pilota grāmatu, kurā viņš 1939. gadā rakstīja: “Mums ir jāizvēlas, jāsaprot, ka tūlīt šeit būs karš.” Tādu cilvēku bija ļoti maz, un viņus kušināja.

DDD: Ļoti līdzīgi tam, kas notiek šodien.

M.K.: Jā, identiski.

DDD: Ieslēdzot televīziju, radio, top skaidrs, ka visi tie, kuri ir pret bēgļu uzņemšanu, ir visbriesmā-

gākie cilvēki pasaulē. Citu viedokļu vispār nav.

M.K.: Viedoklis ir, bet man ir pilnīgi skaidrs, ka ar šo (nezinu, kuri par to maksā) popularizēto viedokli, kuru pat Latvijas Radio popularizē dažādos veidos, cilvēkiem būs jāstāpstopas. Es ar to cīnos, cik varu, mēģinot brīdināt par briesmīgajām sekām, kas mūs gaida, ja nekontrolēti ielaidīsim Latvijā bēgļus. Atkal gribas vilkt paralēles ar medicīnu, jo arī pacientam ir savas idejas, kā būtu jānotiek ārstēšanai. Saku: “Labi, ej, bet zinu, ka tu būsi atpakaļ.”

DDD: Un jūs tādu pacientu pieņemsit atpakaļ?

M.K.: Man ir izvēle – ārstēt vai ne. Brīdinājis esmu. Ja tā nav akūta situācija, jebkuram pacientam varu pateikt, ka viņu nērstēšu. Kas cilvēkiem, starp citu, ir jāzina. Nav tā, ka ārstam būtu pienākums ārstēt visus. Bet bēgļu jautājumā problēma ir tajā, ka aplamo lēmumu smago seku slogu nesīsim visi – ne tikai valdība, bet katrs sabiedrības loceklis.

Esmu sapratis, ka dzīvojam laikmetā, kurā jebkurš skats uz realitāti tiek nozākāts. Cilvēka daba tiek definēta citādāk, nekā īstenībā tā ir. Mēs noliedzam, ka cilvēks pēc būtības ir ļauns. Amerikas konstitūcijas tēvi, ja palasa literatūru, konstitūciju un varas dalīšanu balstīja uz to, ka cilvēks ir ļauns un nevar nevienam uzticēties. Tāpēc ir vajadzīga varas dalīšana – parlaments, izpildvara, tiesu sistēma, lai cits citu pakārtotu kontrolei. Ja medijs (ceturtā vara) var atļauties ļaut par to, ka kāds viņiem kaut ko pārmet – nu, pagaidiet... Ja viņi grib būt demokrātiskas valsts sastāvdaļa, viņiem jābūt tikpat kontrolētiem kā parlamentam, kā tiesu varai, kā pārējiem šīs demokrātijas instrumentiem. Bet tas tā nenotiek.

DDD: Jo viņiem patīk vara un nesodāmības sajūta.

M.K.: Jā, nesodāmība.

DDD: Es pat teiktu, ka medijs dažkārt ir pirmā, nevis ceturtā vara, jo to ietekme uz sabiedrisko domu ir milzīga.

M.K.: Pilnīgi piekritu. Un caur mazajiem ruporiem, internetu, sociālajiem tīkliem mums ir vienīgā iespēja kaut ko darīt.

LATVIEŠU TAUTAI TRŪKST IDEOLOĢIJAS

DDD: Jūs iepriekš pieminējāt, ka bēgļi ir drauds Latvijai, jo latviešu tautai nav spēcīgas nacionālās identitātes sajūtas, nav savas ideoloģijas. Kā jūs vērtējat liberāļu uzbrukumus grozījumiem Izglītības likumā, ko mēdz dēvēt

Mārtiņš Kapickis operācijas zālē

Tāpat kā medicīnā es nevaru griezt uz “varbūt”, bet varu operēt, redzot prognozi. Un tajā brīdī, kad valdība pieņem lēmumu uzņemt Latvijā bēgļus, es nevaru domāt, ka varēsim šo procesu kontrolēt, jo redzu jau prognozi, ka ar to noteikti nebeigsies.

arī par tikumības likumu. Starp citu, ārlietu ministrs Rinkēvičs, kurš lielās ar savu homoseksualitāti, komentējot grozījumus Izglītības likumā, paziņoja, ka šis likums neiederas demokrātiskā Latvijas valstī. Kā jūs vērtējat knadu, ko sacēla šie grozījumi Izglītības likumā?

Mārtiņš Kapickis: Nevaru pateikt – neesmu šo jautājumu pētījis. Bet vienu lietu noteikti varu sacīt – tie, kas uzbrūk šiem grozījumiem un salīdzina tos ar Krievijas ietekmi, nespēj loģiski domāt. Ja mēs dzīvotu pēc grozījumu pretinieku loģikas, tad gadījumā, ja Ziemeļkorejas diktators Kims Čonins uzskata, ka zagti ir slikti, bet mēs esam pret viņu, mums ir jāzog. Tātad šajā lietā ar Kimu Čoninu, lai cik traģiski tas nebūtu, mums ir viens viedoklis. Un šīnī gadījumā, kad mūsu uzskati par ētiku (vai par citu ko) ir vienādi ar Krieviju, tad, lūk, tikumības aizstāvji tiek pasludināti par diversantiem, kuriem Kremlis maksā.

DDD: Krievu roka... **M.K.:** Jā, krievu roka. Lai arī pilnīgi pretējās sabiedrībās kādreiz sakrīt vienāds skatījums uz kādu lietu, tas nenozīmē, ka šīs sabiedrības viena otru uzpērk vai ietekmē. Zinu, ka Latvijā noteikti lielai daļai cilvēku ir uzskats, ka tikumība ir jāsargā un tā ir jā māca skolās, taču viņi baidās par to runāt, jo viņus nosunīs. Uzskats par tikumību ir ļoti līdzīgs tam, ko mēģina pieņemt, bet tie, kas ļauj, tiem vienmēr ir lielāka privilēģija runāt

un vara. Un tajā brīdī, kad latvietis saka – jā, es uzskatu, ka skolās vajag mācīt tikumību – viņš jau tiek saukts par nodevēju. Cilvēki, kuri sludina šo pakal skriešanu, nesaprot, kā veidojas priekšpieņēmumi sabiedrībā.

Es atkal pieskaros medicīnai, jo mana skola ir medicīna un tā nekad nemelo – sekas medicīnā nekad nemelo. Cilvēks var izvairīties no ziņas par audzēju un teikt, ka viņam tā nav, bet viņš nomirst. Un ir pilnīgi vienalga, ko viņš par to domā. Un te ir tieši tas pats. Tajā brīdī, kad cilvēks sāk noliegt realitāti, lai justos labi, ir jāreķinās, ka sekas būs jo īpaši briesmīgas. Un tas ir viens no ļoti svarīgiem apstākļiem, ka viņi – tikumiskās audzināšanas pretinieki – ļoti labi jūtas, kad noliedz realitāti, pataisa sevi par “baltiem”, paceļot sevi pāri pār citiem, tos noniecinot.

DDD: Bet tas ir ļoti bīstami – dzīvot ilūzijās, mānot sevi. Dzīvojot eiforijā, ātrāk vai vēlāk cilvēks pamostas, labākajā gadījumā, pie sasistas siles.

M.K.: Bet manipulēšanu, ko “baltie tēvi” piekopj, ļoti bieži cilvēki nesaprot, un tieši tā paša iemelsa dēļ, ka latviešu tautai nav spēcīgas identitātes, nav fundamentālas vērtību sistēmas. Viņi neatpazīst manipulēšanu, kas ir vislielākā nelaime. Ja man nav skaidrs, kas ir ļaunums, tad mani var ietekmēt, pasakot, ka tas taču ir ļauni – nepieņemt bēgļus.

Turpinājums 8. lpp.

VALSTIJ IR JĀSTRĀDĀ TAUTAS INTERESĒS

Saruna ar juristu, Rīgas Stradiņa Universitātes pasniedzēju Ivaru Redisonu

Turpinājums no iepriekšējā numura

IESPĒJA ATGŪT TIESĪBAS

Ivars Redisons: Latvija šobrīd ir šķietamība – mums ir palikusi tikai fasāde. Latvija ir NOZAGATA! Jau 2000. gadā Pasauls Banka atzina, ka Latvijā ir noticis process, kuru sauc par valsts nozagšanu – valsts nestrādā tautas interesēs. Vai šobrīd vispār kāds kaut ko var panākt? Neko! Pa Saeimas sētas durvīm tiek kārtotas darīšanas šauru interešu grupu labā, bet, piemēram, skolotāji pat streikojot neko nevar mainīt.

DDD: Vai jums nešķiet, ka cilvēki ir pārāk kūtri, bez iedrosmes uzņemties iniciatīvu? Uz valodas referendumu visi skrēja tikai tādēļ, ka valsts vadītāji aicināja. Kad bija jābalso par pensiju palielināšanu, tad valdība baidījās ar graužošajām sekām, un cilvēki palika mājās...

I.R.: Tas ir ļoti sarežģīts process. No visām pusēm – televīzijā, skolās, itin visur – notiek agitācija, ka katrs

rindinā, ja lielākā daļa pat lasīt nemāk? Saprotiet, tas ir kaut kas tāds, kas mums galvās ir iekšā – kārtība no dabas ir ielikta. Šī kārtība, kas ir no dabas, tad arī ir LIKUMS. Tas nav redzams, nav taustāms, bet tomēr pastāv. Daudzreiz cilvēki tikuši aplaupīti, nozagta manta, bet pāiet laiks, šis likums nostrādā un gadās dabūt visu atpakaļ...

DDD: Lai vai kādā veidā, kādā ceļā, bet var sajaukt, ka taisnīgums tomēr uzvar?

I.R.: 1940. gadā ienāca Sarkanā armija, notika denacionalizācija – kurš varēja iedomāties, ka dabūs šos īpašumus atpakaļ? Civillikums jau paredz, ka tikai 10 gadu laikā var atgūt. Bet pagāja 60 gadi, viss pagriezās, un īpašumi tika atgūti.

SANĒMSIM, JA PRASĪSIM

Ivars Redisons: Patiesībā ir tā, kā jūs savā avīzē rakstāt – viss iedarbosies, ja to prasīs, bet, ja neprasa, tad nekas nedarbojas.

Šobrīd tiem, kuri saprot, un tādu nav daudz, ir jāiet uz priekšu ar vēsu mieru. Tātad mierīgi piedāvājam cilvēkiem atjaunot atpakaļ to, kas ir bijis.

pats par sevi var rīkoties, piemēram, novilkt kaimiņam ādu un pārdot, jo tas ir labi. Teiksim tā: cilvēki šobrīd ir apjukusi. Kā bērni, kad, niķojoties nokrīt, spārdās un bļauj... izrādās, tas nav no niķiem, bet gan bērns vienkārši netur slodzi. Šobrīd tiem, kuri saprot, un tādu nav daudz, ir jāiet uz priekšu ar vēsu mieru. Tātad mierīgi piedāvājam cilvēkiem atjaunot atpakaļ to, kas ir bijis. Es runāju par parakstu vākšanu saistībā ar likumprojektu par 2012. gada 8. novembra likuma "Grozījumi likumā "Par tautas nobalsošanu, likumu ierosināšanu un Eiropas pilsoņu iniciatīvu"" atcelšanu (par to sīkāk "DDD" Nr.24(340) publicētajā intervijas pirmajā daļā. – Redz.piez.). Tautai bija tiesības ietekmēt Saeimu, tagad vairs nav, tāpēc šīs tiesības ir jāatjauno.

DDD: Tas, vai izmanojam savas tiesības, jau ir cits jautājums, bet galvenais, lai tās mums būtu – kad tauta būs pietiekami saprātīga, sasparojusies, varēsīm rīkoties. Lai nebūtu šādi: kad atgūstam vēlmi rīkoties, tiesību mums vairs nav.

I.R.: To jau šobrīd nav. Bet šobrīd ir vēl iespēja tās atgūt.

Reizēm filmās, piemēram, par afrikāņiem, redzam, ka tur cilvēki klaušīgi stāv rindinā pēc kaut kā. Jautājums, no kurienes viņi zina, kā stāties

DDD: Jūs sakāt, ka cilvēki ir apjukusi, bet kāpēc pats neesat apjucis, lai gan dzīvojat tādos pašos apstākļos kā citi?

I.R.: Manuprāt, ir speciālie gaisa jauceji. Daļai par to maksā, daļa vienkārši ir tādi.

Kopš 1922. gadā tika ieviestas tiesības tautai ierosināt obligātos likumprojektus, tās ir izmantotas tikai vienpadsmit reizes. Kāpēc tik reti? Ne jau tāpēc, ka negribētu, bet, lūk, tikko tauta sāk vākt parakstus, Saeima pati sarosās un pieņem likumu, atrisinot problēmu, tāpēc vajadzība pēc parakstu vākšanas atkrīt. Tas ir pareizi.

Pēc Satversmes jēgas Saeima un tauta nevar būt pretimstāvošas, naidīgas nometnes. Un šajā gadījumā arī – paralēli tam, ka notiek parakstu vākšana par grozījumu atcelšanu likumā "Par tautas nobalsošanu, likumu ierosināšanu un Eiropas pilsoņu iniciatīvu", viena deputātu grupa jau ir iesniegusi likumprojektu.

Manu pārliecību, ka par spīti pretspēkam ir jāmēģina atjaunot kādreizējā kārtība, nostiprināja bēdīgi slavenais Satversmes tiesas spriedums jautājuma par Abreni. Attieksme bija tāda: kamdēļ mums tā Abrene ir vajadzīga? Atteicāmies no Abrenes, dabūjam beigta ēzeļa ausis – un "baigi labi"! Tāpat atņēma mums tiesības kon-

trolēt Saeimu un rosināt likumus... Arī labi? Nu, ko, atsakāmies arī no valsts – kamdēļ mums tā vajadzīga? Absurds!

Abrenes sakarā Satversmes tiesa bija cēlusi galdā Satversmes sapulces un Saeimas protokolus, un iznāk, ka arī tajā laikā ir bijusi tāda jēla minstināšanās – vajag Abreni vai ne. Viena daļa bija teikusi, kamdēļ mums tos apgabalus, kas pilni ar krieviem, vajag. Bet tās visas taču ir mūsu vēsturiskās zemes! Un tas vispār būtu kaut kāds nonsenss, lai pateiktu, ka mums nevajag savu zemi.

Šobrīd atteikšanās no Satversmes 2. panta, no tiesībām tautai ietekmēt Saeimu, ir simtprocentīga atteikšanās no valsts pamatiem. Daži teic, ka mulķi bija valsts dibinātāji, jo ierakstīja "Latvijas tauta", bet vajadzēja "latviešu tauta". Un visu laiku tikai par šo ir ņemšanās – mainīt vietām vārdus. Varbūt tajā laikā kaut ko varēja darīt citādi, bet māja ir uzbūvēta uz šāda pamata – ir Latvijas tauta. Mums ir jārespektē mūsu valsts dibinātāji, kā tie ir lēmuši. Var runāt par tiem, kas iebraukuši vēlāk, bet apstiprēt valsts pirmsākumu, būtu bīstami.

DDD: Mums tagad ir Satversmes preambula, kurā ir precizēts, kas tad ir domāts ar šo Latvijas tautu un kas ir Latvijas tautas pamats.

I.R.: Es esmu runājis ar cilvēkiem, kuri izsaka šaubas par preambulu, ka tā nav īsti precīza. Bet kopumā preambulā ir ļoti skaidri pateikts par latviešu tautas izdzīvošanu, sociālo labklājību, ģimeni... Mērķi ir pateikti, un līdz ar to viss, kas līdz 2014. gada 19. jūnijam Latvijā ir lemts un neatbilst preambulai, ir zaudējis spēku. Šajā gadījumā arī 2012. gada grozījumi likumā par tautas nobalsošanu ir pret-runā preambulai.

MEKLĒJIET RAKSTOS!

Ivars Redisons: Eiropā ir divi centrālie pamatprincipi, no kuriem veidojas viss pārējais. Pirmais, atšķirīgas attieksmes aizliegums. Tātad vienādos apstākļos pret visiem cilvēkiem jāizturas līdzīgi. Otrais, aizliegums izmantot varu ienākumu gūšanai. Ja jūs paskatāties, tad Latvijā ne vienu, ne otru principu neievēro.

DDD: Es domāju, ka tas ir visā Eiropā. Un pirmais, kas uzreiz nāk prātā, ir agresīvā homoseksuālisma propaganda. Kāpēc homoseksuālistiem ir lielākas tiesības nekā tiem, kuri grib savus bērnus pasargāt no šīs sērgas?

I.R.: Atgriežamies pie rakstiem. Eiropas Cilvēktiesību konvencijā ir 17. pants – tiesību ļaunprātīgas izmantošanas aizliegums. Nevienš nedrīkst

uzkundzēties citiem. Līdz ar to visas šīs geju lietas ir pret konvenciju.

Tātad daudz kas atkarīgs ir no rakstu zinātājiem; viņi šobrīd melo, ka gejiem būtu kādas lielākas tiesības nekā citiem. Nevar diskriminēt, pieņemot darbā. Bet tas nenozīmē, ka kāds var uzbāzties otram. Ja pie jums atbrauc ciemiņš, viņam jūsu mājā nav tādas pašas tiesības kā jums – jūs esat savas mājas saimnieks. Bet, ja jūs aizbraucat uz Liepāju no Rīgas, un uz turieni atbrauc arī kāds arābu šeihs, jūs abi tajā Liepājas viesnīcā esat vienlīdzīgi līdzīgos apstākļos.

Otrs svarīgs punkts ir aizliegums izmantot varu ienākumu gūšanai. Tā ir ļaunprātība, kad izmanto likumu, lai iegūtu naudu – tā nedrīkst.

DDD: Tas ir morāles princips.

I.R.: Tas nav morāles princips – Eiropā tas ir aizliegts. Interesanti, ka Latvija izliekas atzīstam Eiropas Savienību, bet patiesībā neatzīst no Eiropas Savienības gandrīz neko.

DDD: Jāteic gan, ka tieši šī agresīvā homoseksuāļu propaganda jau nāk tieši no Eiropas, tāpat no Amerikas, ne jau no Latvijas. Šajā gadījumā Eiropa pati ir pārkāpusi cilvēktiesības principus.

I.R.: Tam iemesls ir milzīgas naudas summas, kas koncentrējas šo cilvēku rokās, un rakstu zinātāju izplatītie meli. Šobrīd mums ir, uz kā balstīties, ir Latvijas Satversme un virkne labu likumu, tikai cilvēkiem vajag tos atcerēties un nevajag piekāpties televīzijā stāstītam sazin kādām gudrām runām.

Atercos tautas nobalsošanā 2008. gadā pilnīgi divas pretējas situācijas. Vāca parakstus par tautas tiesībām atlaist Saeimu un par trūcīgo pensionāru pensiju palielināšanu. Un Godmaņa valdība radiofonā sludināja – neejiet, neejiet parakstīties par pensijām, sagrausit valsti!

DDD: Un pensionāri arī neaizgāja.

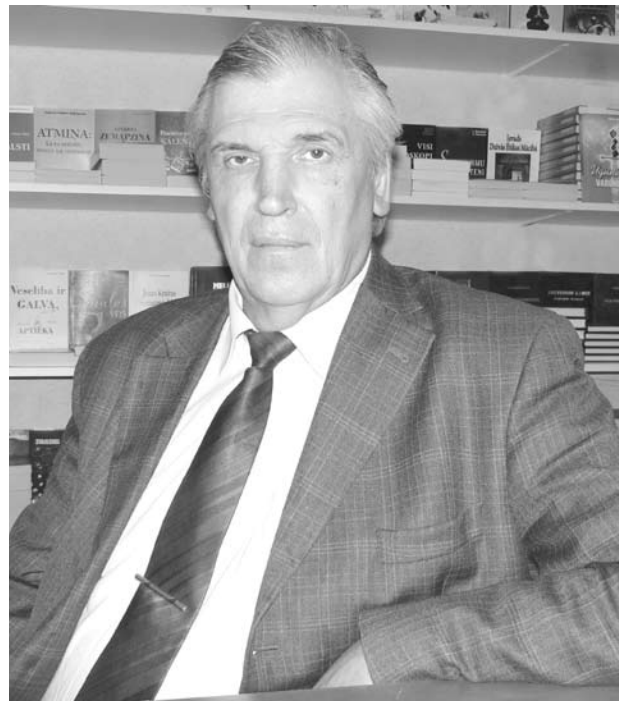
I.R.: Bet salīdziniet divas situācijas. Tad viņi saka – nekādā gadījumā neejiet, sagrausit valsti! Taču krievu valodas referendumā gadījumā – ejiet, ejiet, citādi sagraus valsti! Uzreiz redzamas pretrunas – kā izdevīgi, tā pagriež.

DDD: Cilvēki tik tikko atceras, kas vakar notika, kur nu vēl salikt kaut ko loģiskā kārtībā un izdarīt loģiskus secinājumus – reti kurš to var izdarīt. Cilvēks ieslēdz radio, televīziju, tur ir gudri žurnālisti, kas visu pasniedz, kā vajadzīgs, un kuriem viņi tic. Ko cilvēkam darīt?

I.R.: Vēlreiz saku – meklējiet rakstos.

DDD: Kādreiz pietika ar desmit bausļiem, tagad mums ir rakstu raksti un ruļļu ruļļi, bet saprast neko nevar.

I.R.: Tas ir speciāli ieviests, lai radītu sajuku-

mu. Pirms 300 gadiem Prūsijā jau mēģināja uzrakstīt likumus visiem dzīves gadījumiem, bet izrādījās, ka visu nav iespējams paredzēt. Un pēc tā vairs neviens nemēģināja radīt likumus visiem dzīves gadījumiem. Ir pamatprincipi, un galvenais pamatprincips: valstij jāstrādā cilvēku labā.

Ja vajag kaut ko panākt, ir jāiesniedz korekta prasība, ka mēs vēlamies to un to. Ja tas nevirzās, tad bļaujam pilnā kaklā, ka nevirzās. Tātad ir nofiksēts, ka nevirzās. Ir jau arī kāds godīgs deputāts Saeimā – tā jau nevar būt, ka visi tur ir slikti.

Galvenais ir cilvēkiem savā starpā sarunāties...

DDD: Tas nozīmē, ka vajag turpināt runāt gan virtuvēs, gan pagalmos, gan pilsētās utt.

I.R.: Jā. Un taisīt kooperatīvus, taisīt uzņēmumus, privātās skolas – un tad darbojoties parādās, kas kur traucē.

Manuprāt, problēma ir tā, ka cilvēki, kuri varētu pateikt, kas jādara, vienkārši to nesaka. Nav jēgas tērēt laiku likumu rakstīšanai – jāskatās darbus, ko vajag darīt, bet vajadzīgos likumus jau sarakstīja mūsu senči.

Intervēja Liene Apine

STOP MASU IMIGRĀCIJAI

Pilsonisko aktivitāšu projekta "STOP masu imigrācijai!" iniciatori **2016. gada 16. janvārī, Rīgā (Teikā), Brīvības gatvē 266 (zālē) plkst. 10.00–16.30** rīko Rīgas iedzīvotāju sapulci un balsošanu bēgļu uzņemšanas jautājumā. Lemsim paši – gribam vai negribam mēs viņu izmitināšanu savā pilsētā.

Satiksme: autobuss (1, 14, 21,40), trolejbuss (12) līdz pieturai "Bajāru iela".

Sapulce ir atvērta, un tajā var piedalīties jebkurš interents, bet balsošanā piedalās tikai Rīgas teritorijas iedzīvotāji (gan pilsoņi, gan nepilsoņi). Balsot gribētājiem līdzī jāņem personu apliecinošs dokuments. Pasākumā piedalīsies pretimigrācijas kustību (organizāciju) pārstāvji no Igaunijas, Lietuvas (iespējams, arī no Somijas un Polijas).

10.00 – reģistrācijas sākums
11.00–13.00 – uzrunas un diskusijas
10.00–16.30 – balsošana

Balsojums notiks rakstveidā. Balsotāji reģistrējoties saņems balsojuma lapas ar apspriežamo jautājumu un tukšām ailēm "PAR" un "PRET". Izdarot izvēli, lapas būs jāiemet tam paredzētajā tilpnē. Balsotājiem nav obligāti jāpiedalās sapulcē – pēc reģistrācijas un nobalsošanas rīdlinieki var doties prom.

Pasākums notiek bez Rīgas domes atbalsta, tāpēc ir vajadzīgi brīvprātīgi palīgi rīdlinieku reģistrēšanai, balsu skaitīšanai u.c. Vajadzīgs atbalsts plakātu, skrejlapu, reģistrācijas un balsošanas lapu drukai u.c. Vajadzīgi palīgi informācijas izplatīšanai.

Vairāk par projektu "STOP masu imigrācijai!" un to, kā veidot līdzīgas aktivitātes citviet Latvijā –

<http://stopimigracija.lv/>

Saziņa: info@antiglobalisti.org, tālr.: 29152159 (Andris)

Novēlējumi 2016. gadam

Turpinājums no 3. lpp.

VEIKSMI, IZKĀPJOT NO VILCIENA!

Leonards Inkins
ASF “Latvietis” dalībnieks

Esam pieraduši, satiekot kādu, teikt “labdien”, jautāt, kā iet, bet mums bieži ir vienalga, vai diena ir laba un kā sokas satik-tajam. Vienkārši tā ir pieņemts, tā esam audzināti.

Nevēlēsīm daudz, bet kaut mazumiņu darīsim cita labā!

Iedomāsimies vilcienu, kam priekšā ir lokomotīve, aiz tās piekabīnāti dažādi vagoni, kuros esam mēs. Lokomotīvē ir komunisti un čekisti, kas nenogurstoši kurina krāsni, lai viņu vadītais vilciens neapstātos ne uz mirkli. Vagonos esošie latvieši centīgi pienes kurinātājiem malku. Ar ko vēl nodarbojas latvieši? Viņi, savā starpā cīnīties un sacenšoties, cenšas no viena vagona pārvākties uz, viņuprāt, labāku. Labākais vagonš ir arī tuvāk lokomotīvei.

Viņi dibina partijas, piedalās vilciena pašpārvaldes vēlēšanās, centīgi kalpo mašīnistiem, un to visu sauc par cīņu latviešu tautas labā... Un dažiem no viņiem ir arī panākumi. Kungs tāds un tāds no lepnā vagona dažreiz ierodas apciemot tos. Ar iedvesmojošām runām un rek-lāmas rullīšiem tos uzmundrina. Bet rūgtā patiesība ir tāda, ka visiem vilciena iemītniekiem vietu lepnajā vagonā nepietiek, un vienīgais, kā tur tikt, ir kādu citu no turienes izstumt.

Šis vilciens brauc uz Maskavu. Neatkarīgi no tā, kurš kurā vagonā atrodas un kā jūtas, vilciens turpina braukt uz Maskavu.

Kāda šim pastāstam ir morāle? Jākāpj no šī vilciena ārā un jāpaliek Latvijā. Izkāpušiem jāveido sava latviešu valsts.

Ja paliksim šai vilcienā, drīz pa logu ieraudzīsim Kremli un Sarkano laukumu, bet Latvijā dzīvos visi, izņemot latviešus.

Veiksmi 2016. gadā visiem latviešiem, lai mūsu tauta Latvijā pastāvētu vienmēr!

AIZGRIEZĪSIMIES NO VECĀS PASAULES!

Dainis Rūtenbergs
Latvietis, kurš tika tiesāts par
okupanta slotaskāta salaušanu

Ir 21. gadsimts. Ir redzēta pasaule, kā sacīt jāsaka, aiz dzelzs priekš-kara. Ir savulaik dzirdētas runas: “Latvija brīva būs, mēs pārradīsimies savā Tēvzemē.” Bet vai daudzi ir atgriezušies no vecās pasaules? Nē, jo Latvija nav izdarījusi pilnīgu at-tīrīšanos. Viegli jau sacīt, bet kāds teiks: “Nu, ko tad mēs.” Protams, ērtāk ir aizbraukt jau no skolas sola. Vai kāds no lielajiem un arī mazajiem iebildīs jautājumam: kas darās tiesu plauktā? Kāpēc veikalos pērk importa pārtiku un strādājošie neprotestē par ilgajām darba stundām (Ķe-kavas p/f). Centrāltirgū atklāti ved svešus produktus, bet mūsu lauciniekiem jāmaksā zemes nodokli, taču kontrabandistiem tik īre un uzturēšanās atļaujas. Kad Valsts valodas inspekcija sodīs visus, kas neievēro LV likumus? Kam mums krievu skolas? Tā varētu daudz un dikti sacīt. Esiet modri un sāciet runāt par latviešu tau-tai svarīgo nevis pie pusdienu galda, bet atklāti visur – darbā, uz ielas.

Nāk atkal jauns pavasaris, tātad arī kārtējais krievu okupantisko palieku sabuntujš – 9. maijs. Beidzot tas būtu jānoprotē. Tas ir smagi, ja represētajiem un viņu radiniekiem jāskatās TV ziņu kastē uzvara – par ko? Cik var?! Tātad – par izdošanos šajā saspringtajā laikā, jo latviešiem cīņa nav galā!

Turpinājums 7. lpp.

PAR MUSULMANU IMIGRANTIEM, RADIKĀLO ISLĀMU UN MIRSTOŠO EIROPU

Rostislavs Iščenko
Ukrainu politologs,
Sistēmiskās analīzes un
prognozēšanas centra
prezidents

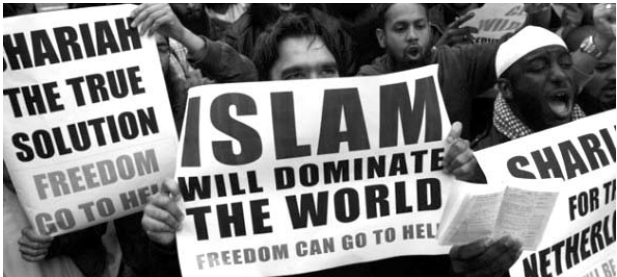
Pēdējos gados krahu ir piedzīvojušas visas Rie-tumvalstu koncepcijas par multikulturālas sabiedrības radīšanu. Īpaši uzskatāmi tas ir redzams situācijā ar “Islāma valsti”.

Saskaņā ar tradicionālo eiropiešu skatījumu, kurš jau sen ir pieņemts kā aksioma, citu kultūru pirmās paaudzes imigranti nav integrējami, otrā imigrantu paaudze aktīvi integrējas, savukārt trešās paaudzes imigranti saraujot visas saites ar savu tradicionālo kultūru un kļūstot pilnībā vesternizēti (rietumiskoti).

Iespējams, pirms kāda laika tas tā arī notika. Tomēr tad radās “Islāma valsts”, un izrādījās, ka tās rindas papildina ne tikai radikāļi no Tuvo Austrumu valstu marginālajiem

Šis asimilācijas galvenais priekšnosacījums bija Rie-tumvalstu spēja nodrošināt imigrantiem ievērojami la-bāku dzīves līmeni nekā viņu dzimtenē. Eiropas un ASV dinamiskā attīstība ļāva radīt pietiekami lielu darba vietu skaitu tajās jo-mās, kurās vairs negribēja strādāt vietējie iedzīvotāji, bet kas izrādījās sapņu darbs imigrantiem.

Tomēr labais neturpinās mūžīgi. Pirmkārt, dzimtenē jauniešiem Rietum-valstu pilsoņiem palika milzīgas, ar tradicionālām ģimeniskuma saitēm salie-dētas ģimenes. Informācija par “paradīzi zemes virsū” ātri izplatījās, un laimes meklētāju skaits pieauga. Tā kā katram jaunajam imigrantu vilnim bija ērtāk iekārtoties (viņi neatbrauca uz pliku vietu, radinieki bija spējīgi palīdzēt), at-kārtotās imigrācijas vilņi kļuva arvien spēcīgāki, bet ieceļotāji bija arvien mazāk piemērojušies grū-tību pārvarēšanai. Daudzi vispār atbrauca vienkārši dzīvot par pabalstiem.

Būtībā Rietumi ir radījuši apstākļus, kad eiropiešu tolerancē pūstošajā sabiedrībā ir radies un nostiprinājies šis sabiedrības kapracis – radikālais islāms.

iedzīvotāju slāņiem, ne ti-kai islāma pasaules pirmās paaudzes imigranti Eiropā, bet arī veiksmīgi, izglītoti, sen jau vesternizēti trešās, ceturtais un pat piektās pa-audzes imigranti, kuriem – saskaņā ar Rietumvalstu koncepcijām – jau sen va-jadzēja kļūt par simtpro-centīgiem eiropiešiem un pilnībā pārraut jebkādas saites ar savu iepriekšē-jo tautu tradīcijām. Pat vairāk – izrādījās, ka ar radikālo islāmu aizraujas paši eiropieši, amerikāņi, krievi. Gadījumi, kad vietē-jie angļi, francūži, vācieši, amerikāņi, krievi dodas uz Tuvajiem Austrumiem ka-rot radikālo islāmistu pusē, kļūst arvien biežāki.

Tātad mums ir divas tendences. Pirmā – radikā-lais islāms kristiešu valstīs kļūst par galveno musul-manu diasporas ideoloģiju. Otrkārt – šī ideoloģija izrā-dās pievilcīga daļai kristie-šu valstū pamatiedzīvotāju.

KĀPĒC TĀ NOTIEK?

Daudzus gadus Rietum-valstīm tik tiešām veiksmī-gi izdevās integrēt un asi-milēt miljoniem imigrantu, no kuriem lielākā daļa bija nākuši no islāma pasaules.

spējas ātrāk ir jāpiemēro-jas, aizmirstot par pagāt-ni). Viņiem Rietumvalstīs kļuva par vietu, kas pievila cerības uz labāku dzīvi. Šiem cilvēkiem Rietum-valstīs kļuva par netikumu simbolu, bet savu tradī-ciju saglabāšana kļuva par cīņas simbolu pret viņus apmānījušo sabiedrību.

Rietumvalstīs, lai attīs-tītu multikulturālismu, bija sākušas propagandēt toleranci, kas faktiski no-zīmē atteikšanos no tra-dicionālajām reliģiskajām un ģimenes vērtībām. Iespējams, pirmo vilņu imigranti būtu pieņēmuši šīs “vērtības”. Bet, tā kā pēdējo vilņu imigranti bija vilušie Rietumvalstīs, to cīņā pret tradīcijām (kuras ar katru gadu kļuva arvien agresīvākas), viņi redzēja papildus apliecinājumu šīs sabiedrības dziļajam neti-kumiskumam.

Un te Rietumvalstīs vēl uzsāka virkni karu islāma valstīs. Turklāt “labāka-jās” koloniālo karu tra-dīcijās visas ASV un ES militārās kampaņas bija neizprovocētas agresijas, kuras rupji pārkāpa starp-tautisko tiesību normas.

Viss, aplis noslēdzās. Integrācija nav iespējama. Rietumvalstu kultūras simbolu nepieņemšana un ilgas pēc saknēm, tradīci-jām, dzimtenes. Vilšanās un sajūta, ka esi apmānīts. Visbeidzot Rietumvalstu agresija pret viņu dzimte-ni. Viss, sprādzienbīstams sociālais katls ir gatavs.

VILŠANĀS – UZ VISIEM LAIKIEM

Rietumvalstīs savā teri-torijā saņēma lielu skaitu anklāvu, kuros dzīvo jaunie pilsoņi, vēlētaji, ar kuriem ir jāreķinās, bet kuri viņiem ir galīgi nesaprotami, kuras konkrētā Rietum-valsts nekontrolē un kuri ir naidīgi noskaņoti pret savas valsts varasiestādēm un sabiedrību. Mēģinājumi kokeķēt ar šiem cilvēkiem ideoloģisku un politisku piekāpšanos veidā (ja jau fi-nanšu-ekonomiskie praņņi-ki beidzās) radīja sašutumu Rietumvalstu tradicionālās sabiedrības daļā, kura drī-zāk ir gatava samierinā-ties ar ģeoparādēm, nekā ar hidžabām [kas parāda, cik Rietumvalstu sabiedri-ba ir slima]. Tas savukārt izraisīja nacionālistisku [nacistisku] noskaņojumu pieaugumu un piespieda tradicionālās partijas rēķi-nāties ar saviem vakar vēl marginālajiem radikāli na-cionālistiskajiem kolēģiem.

Eiropa aizgāja no multi-kulturālisma koncepcijas, bet saglabāja uzticību tole-rances koncepcijai. Tā re-zultātā islāms, kurš multi-kulturālisma ietvaros tika pat atbalstīts, pēkšņi kon-statēja, ka ir kļuvis par tik pat vajātu reliģiju kā kris-tietība un citas tradicionā-lās reliģijas. **Par problēmu kļuva reliģiozitāte kā tāda, kas neļauj reliģioziem un tradīcijas cīņoņiem cilvēkiem akceptēt homoseksuālu**

“tiesības” iznīcināt tradicionālo pasauli.

Rietumvalstu bagātības un pielūgšanas vietā nāca to noliegums. Kā zināms, ja cilvēks ir vilies tajā, ar ko kādreiz ir bijis pār-ņemts, tad tas ir uz visiem laikiem. Un nav drausmī-gāki ienaidnieki par biju-šajiem draugiem.

Rietumvalstīs pašas ar savām darbībām ir atstāju-šas Eiropas islāmam tikai vienu ceļu – radikalizācijas un cīņas ar Rietumvalstu pseidovērtībām ceļu.

Turklāt Rietumvalstīs ir devušas radikāliem sajūtu, ka viņiem ir pilnīga tais-nība. Cīņa ar zaimošanu (kas būtībā Rietumvalstīs ir realizētā tolerances kon-cepcija) ir jebkuras reliģi-jas adepta vissvētākais pie-nākums. Attiecīgi, iestā-joties pret kolektīvajiem Rietumiem, musulmaņi pamatoti jūtas kā cīnītāji par savu ticību.

SAVSTARPĒJO ATTIECĪBU UN GARĪGUMA KRĪZE

Turklāt, kā jau teicu, lie-la daļa pašas Rietumvalstu sabiedrības sāk pāriet islā-mā un pievienoties radikā-lajam islāmam. Viņu rīcība arī ir viegli izskaidrojama. Rietumvalstīs pārdzīvo sistēmisku krīzi. Tas ir, papildus ekonomiskajai, politiskajai, finanšu krīzei Rietumvalstīs saasinās sa-biedrības savstarpējo at-tiecību un garīguma krīze. Kaut cik patstāvīgi domāt spējīgiem cilvēkiem rodas iespaids, ka ir noticis pil-nīgs Rietumvalstu civilizā-cijas krahš (kas būtībā tā arī ir). Vilšanās pašu civi-lizācijā, protams, pārņem arī tradicionālo reliģiju. Tāpēc liela daļa eiropiešu un amerikāņu, kuri atro-das garīguma meklējumos, kristietību uztver kā daļu no tās civilizācijas, kurā viņi ir vilušie, un tāpēc viņi apriori nepieņem to kā pamatu jaunās sabied-riskās kārtības radīšanai.

Bet blakus, rokas stie-piena attālumā atrodas radikālais islāms, kurš ag-resīvi nostājas pret to pašu Rietumu civilizāciju, kurā liela daļa Rietumvalstu sa-biedrības ir dziļi vilusies. Un tam klāt nāk apstāk-lis, ka multikulturālisma un tolerances propaganda ir iznīcinājusi sabiedrības tradīcijas. Ja jau eiropie-šiem var mainīt dzimumi-dentitāti, tad kāpēc gan viņiem nevar mainīt reli-ģisko identitāti?!

Būtībā Rietumi ir radīju-ši apstākļus, kad eiropiešu tolerancē pūstošajā sabied-rībā ir radies un nostipri-nājies šis sabiedrības ka-pracis – radikālais islāms. **Šodien Rietumvalstīs cīnās ar šo savu kapra-ci Tuvajos Austrumos, bet reālās briesmas at-rodas pašā Rietumvals-tu sirdī, un tās nevar ne likvidēt, ne samazināt bez radikālas Rietum-valstu iekšējās, ārējās un kultūras politikas pārskatīšanas. [...]**

Par homoseksuālā dzīvesveida propagandas atbilstību “tikumības” jēdzienam Izglītības likuma 10.¹ panta izpratnē

ATZINUMS

Dr.iur. Baiba Rudevska

Ar 2015. gada 18. jūnija likumu Izglītības likums tika papildināts ar 10.¹ pantu šādā redakcijā: **“10.¹ pants. Izglītība un tikumība**

(1) *Izglītības sistēma nodrošina izglītojamā tikumisko audzināšanu, kas atbilst Latvijas Republikas Satversmē ietvertajām un aizsargātajām vērtībām, īpaši tādām kā laulība un ģimene.*

(2) *Izglītības iestāde, izņemot augstskolas, aizsargā izglītojamā no tādās informācijas un metodēm izglītības un audzināšanas procesā, kas neatbilst šā likuma mērķi ietvertajai izglītojamā tikumiskās attīstības nodrošināšanai.”*

Šī norma vēl projekta stadijā izraisīja skaļus protestus no zināmu ideoloģisku lobijs un nevalstisko organizāciju puses. Praktiski visas šīs organizācijas sludina t.s. **LGBT ideoloģiju**, kuras pamatpostulātus var rezumēt šādi: ho-

nav tiesiska attaisnojuma no izglītības materiāliem izslēgt dažādu seksuālo orientāciju un viendzimuma attiecību minēšanu kā netikumisku”. Šāds apgalvojums ir pilnīgi aplams. Turpmāk sekos dažas tēzes, kurās autore īsumā pamatos, kādēļ pozitīva priekšstata apzināta radīšana skolēnos par homoseksuālo dzīvesveidu būtu klajā pretrunā ar Izglītības likuma 10.¹ pantu.

LGBT ideoloģija – naidīga Rietumu vērtībām

1. Latvija pieder pie Rietumu civilizācijas un neapšaubāmi orientējas uz Rietumu pasaules vērtībām – taču LGBT ideoloģijai ne tikai nav nekāda sakara ar šīm vērtībām, bet tā pret tām ir atklāti naidīga.

Latvijas Cilvēktiesību centrs sava atzinuma sākumā pareizi raksta, ka Latvija pieder pie Rietumu pasaules kultūrvēsturiskās telpas, – taču vienlaikus parāda pilnīgu izpratnes trūkumu par šīs kultūrvē-

prasmju realizāciju tikai kavē. Diemžēl arī šodien dažās Austrumeiropas valstīs ir politiķi un sabiedriskie darbinieki, kuri nacionālās mazvērtības kompleksa ietekmē cenšas nekritiski pārņemt visu, ko redz Rietumos, nemaz neizvērtējot, cik tas viss patiešām atspoguļo Rietumu vērtības.

Istenībā Rietumu civilizācija, kas pēdējo tūkstošu gadu laikā ir bijusi tālu priekšā visām pārējām gan zinātniski tehniskā progresa, gan filozofiskās domas ziņā, ir radusies, harmoniski saplūstot trim lielām kultūrām: Grieķijai ar tās filozofiju, Romai ar tās tiesisko un pilsonisko kārtību, un kristīgajai (vai, vēl precīzāk izsakoties, judeokristīgajai) domai ar tās izpratni par cilvēku kā pēc Dieva līdzības radītu būtni. Ģeogrāfiski izplešoties, šī civilizācija uzņēma sevī dažādas vietējās kultūras – Tuvo Austrumu, indiešu, ģermāņu, ķeltu, baltu, slāvu, utt. – vienlaicīgi tās pārveidojot, “pārkausējot” un tādējādi radot dažādas lokālās identitātes.

Vienkāršoti sakot, galīgi izveidojusies klasiskā Rietumu domāšanas paradigma balstās uz septiņiem “pilāriem”, kuru unikālais kopsavilkums rada Satversmes preambulā minētās “*kristīgās vērtības*”. Šie pilāri ir: (1) panteisma noliegums un Radības ontoloģiskais labums; (2) transcendentis racionālisms; (3) transcendentis humānisms; (4) ētisks objektīvisms; (5) lineāra laika uztvere; (6) garīgās jomas nošķiršana; (7) Svētās Trīsvienības ideja un no tās izrietošās sekas.¹ Rietumu civilizācija – tā ir Atēnu demokratija, Romas impērija, agrie un vēlīe Viduslaiki, Renesanse, Reformācija, Apgaismības laikmets, 19.gs. industriālā revolūcija, 20.gs. starptautiski tiesiskā iekārta. Rietumi – tie ir Platons un Aristotelis, Vergīlijs un Cicerons, Kārlis Lielais un Hildegarda fon Bingena, Svētais Augustīns un Svētais Akvīnas Toms, Leonardo da Vinči un Koperniks, Luters un Kalvīns, Mikelandželo un Rembrants, Mocarts un Bēthovens, Kants un Gēte, Pastērs un Einšteins, Rāinis un Zenta Mauriņa...

Taču *Latvijas Cilvēktiesību centra* proponētajai LGBT ideoloģijai nav absolūti nekāda sakara ar visu iepriekšminēto. Sāksim jau ar to, ka nevienam no tikko minētajiem Rietumu civilizācijas dižgariem pat prāta aptumsuma brīdī nevarētu iedomāties, ka homoseksuālas dzimumattiecības ir kaut kas tāds, ar ko būtu jālepojas pārējo cilvēku priekšā un kas būtu pielīdzināms vīrieša un sievietes laulībai.

LGBT ideoloģijas pirmāsākumi, salīdzinot ar visas Rietumu pasaules vēsturi, ir ļoti nesenī: tie ir meklējami 20.gs. vidū, Frankfurtes kritiskās teorijas skolas ietvaros. Pirmo “stūrakmeni” šajā ziņā ielika Herberts Markūze (*Herbert Marcuse*, 1898–1979), kurš savā darbā “*Eross un civilizācija*” sapludināja kopā Kārļa Marksa un Zigmunda Freida idejas. Markūze uzbūra, kā viņš pats rakstīja, “nerepresīvas sabiedrības” tēlu, kurā pilnīgi brīva un atraisīta dzimumtieksmes apmierināšana atbrīvošot cilvēkus no civilizācijas uzliktajiem žņaugiem un beidzot padarīšot viņus laimīgus.²

Visi Frankfurtes skolas domātāji pret Rietumu civilizācijas mantojumu bija noskaņoti naidīgi un noliedzoši. Piemēram, jau 1919. gadā viens no Frankfurtes skolas dibinātājiem, Ģērgs (Georgs) Lukācs (*Ģyörgy Lukacs*, izglītības ministrs Bēlas Kuna vadītajā Ungārijas Padomju Republikā), jautāja: “*Kurš mūs atpestīs no Rietumu civilizācijas?*”³ Arī cits ievērojams marksists, Antonio Gramši, savās “*Piezīmēs no cietuma*” kritizēja, viņaprāt, nospiedošo Rietumu judeokristīgo civilizāciju.⁴

LGBT ideoloģija ir acīmredzami nesavienojama ar Rietumu civilizācijas vērtībām jau tādēļ vien, ka tā balstās uz aplamu un melīgu antropoloģiju, t.i., aplamu un melīgu priekšstatu par cilvēku kā būtni. Rietumu pasaule ir praktiski vienmēr uzlūkojusi cilvēku kā *integrālu* būtni, kurai piemīt noteikta daba (gan fiziskajā, gan garīgajā aspektā), kura tiecas uz noteiktu mērķi un piepildījumu, un – galvenais – kurai ir noteikta vieta pasaules iekārtā. Šo pieeju sauc par **integrālo humānismu**.⁵ Savukārt LGBT ideoloģija šo integrālo humānismu radikāli noliedz. Šis noliegums izpaužas vismaz trijos aspektos:

(1) izdomājot atsevišķu “*LGBT personu*” kategoriju, tā reducē cilvēka personu līdz viņa dzimumtieksmju un seksuālo aktu kopumam, taču īstenībā cilvēks ir kaut kas daudz, daudz vairāk; šāda reducēšana ir krasā pretrunā ar elementāro cilvēka cieņu;⁶

(2) tā dialektiski pretnostata šo “*LGBT personu*” kategoriju visai pārējai sabiedrībai kā “revolucionāro šķiru”, kurai cīņā jāiekaro sev hegemoniju (tieši tāpat, kā nacisti darīja ar “āriešu rasi” un komunisti ar “proletariātu”), – un ko uz šādu dialektisku pretnostatījumu balstītas ideoloģijas nozīmē, to Latvija ir pietiekami “izbaudījusi” laikā no 1940. līdz 1990. gadam;

Turpinājums 8. lpp.

Novēlējumi 2016. gadam

Turpinājums no 6. lpp.

GUNTIŅA, ATSLĒDZIŅA, BĒRNIŅŠ!

Ieva Skangale

Brīvmāksliniece, skolotāja

Mīlie latvieši – DDD lasītāji! Novēlu Jums Jaunajā gadā atklāt sevī brīnumainos mūžīgās dvēseles spēkus, kas plūst no mūsu tautas gara viedības pūra!

Bija man, bija man Trīs lietiņas glabājamas:

I guntiņa, atslēdziņa, I bērniņš šūpulī.

Guntiņa – jo esam Prometeju tauta, kam jāsargā un jānes skaidra saprāta, radošuma gaisma.

Atslēdziņa – jo esam senenā baltu tikuma un jēgpilnas dzīvošanas gudrības noslēpuma glabātāji.

Bērniņš šūpulī – jo tas esam mēs katrs, tas ir katrā no mums, ikviena mūsu skaistās kultūras iecere. Tas ir katrs patiesi dzīvais graudiņš, kas vērtīgāks par zelta kalnu. Tā ir mūsu tautas nākotne. Varbūt visas cilvēces...

Un, jo dziļāka savilkto nakts ap mums, jo spožāk mums katram ir jāmacās spīdēt pāri pār nakti!

LAIMES SAJŪTA – MŪSU PAŠU ROKĀS!

Edmunds Jansons

Ārsts internists

Jaunajā gadā ir pieņemts novēlēt Laimīgu Jauno gadu! Laimes sajūta ir mūsu pašu rokās. Dāvāsim līdzcilvēkiem labus vārdus, uzsmaidīsim ne tikai gadu mijā, bet arī ikdienā! Dāvinot labas emocijas citiem, mēs paši tās gūstam. Jo vairāk ir laimīgu cilvēku, jo stiprāka, veselīgāka un nesatricināmāka ir sabiedrība! Smaidīsim un būsim laimīgi!

ABONĒ LAIKRAKSTU “DDD”

- visās Latvijas pasta nodaļās (Preses izdevuma indekss: 1164)
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001; 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680; e-pasts: ddd@fronte.lv)

Abonēšanas maksa (eiro):

11 mēnešiem **15,15**
10 mēnešiem **13,80**
9 mēnešiem **12,45**
8 mēnešiem **11,10**
7 mēnešiem **9,75**
6 mēnešiem **8,40**
5 mēnešiem **7,10**
4 mēnešiem **5,70**
3 mēnešiem **4,30**
2 mēnešiem **2,90**
1 mēnesim **1,45**

Par abonēšanas iespējām ārzemēs lūdzam interesēties “DDD” redakcijā!

NEDRĪKST ļauties manipulēšanai

Turpinājums no 4. lpp.

Mārtiņš Kapickis: Ja cilvēkam ļaunums ir relatīvs, tad jebkura manipulācija viņu ietekmēs emocionāli. Bet, ja man ir skaidrs fundamentāls skats uz pasauli, ja es skaidri zinu, kas ir labs un kas slikts, tad mēģinājumi manipulēt, spēlēt ar manu apziņu mani sakaitinās, padarīs niknu, bet neietekmēs.

Starp citu, par muļķību ir jābūt dusmīgam! Ļaunums ir pārspraust robežas uz citu rēķina un manipulēt, ka dusmoties par to ir slikti. Bet liela daļa sabiedrības pakļaujas manipulācijai, emocionālai ietekmēšanai, jo viņiem nav fundamentālās ideoloģijas par to, kas ir labs un kas ļauns, un izpratne, kā šīs lietas atšķirt. Viņi balstās uz to, ko pasaka žurnālisti, kuriem ir vesela kaudze aplamu iepriekšpieņēmumu. Un paradoksāli, bet viena liela daļa no žurnālistiem tiešām domā, ka ir labi cilvēki.

DDD: Viņiem jau tā ir sagrozītas smadzenes, ka, staigājot ar kājām gaisā, viņi domā, ka tas ir pareizi.

M.K.: Un ar runāšanu to diemžēl nevar izmainīt. Arī ar pacientu lietas nevar izrunāt, iekams viņš pats ar to nesaskaras. Un cik ar pusaudziem neesam cīnījušies (tāpat arī savā laikā ar mani), bet, kad gadiem ejot, pats reāli nonāku līdz tam, par ko vecāki runāja, sāku saprast – jā, tēvam un mātei bija taisnība. Vai tad toreiz mamma mani ar la-

biem vārdiem un mīlestību varēja pārliecināt? Toreiz viņas mīlestību uzskatīju par naidu, jo viss, ko viņa darija, bija pret manu pasaules uzskatu. Jūra ir līdz ceļiem.

DDD: Acīmredzot ir jāļauj notikt tam, kas notiks.

M.K.: Es domāju, ka sabiedrība iet viņiem, un tā vai citādi mēs neizvairīsimies no trešā pasaules kara. Nerunāju par bruņotu konfliktu, bet tas jau notiek – tā ir ideoloģiska sadursme. Un šī sadursme nenotiek tikai starp Rietumu un Musulmaņu pasauli, bet primāri ir Rietumu pasaules iekšējā sadursme. Kristus teica apmēram šādi: tāda valsts nevar pastāvēt, kur mājā ir ienaidis citam pret citu. Pašreiz Eiropas Savienībā tā ir. Ņemot vērā šo absolūti radikālo liberālismu un fundamentālo vērtību sabrukumu, tā vienkārši nevar pastāvēt.

Mums nav fundamentālu pamatvērtību, uz kā balstīties. Pajautāji cilvēkiem, kuri sanākuši kopā jubilejā, kā viņi definē ļaunumu, un būsīt pārsteigti, cik atšķirīgi katrs domā. Vienkārši veiciet šo testu, lai pārliecinātos, ka nerunāju muļķības! Tad, kā mēs varam izvērtēt, ko tas politiķis runā, ja mums nav vienots arguments, lai saprastu, vai viņš nerunā stulbības?

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

Par homoseksuālā dzīvesveida propagandas atbilstību “tikumības” jēdzienam Izglītības likuma 10.¹ panta izpratnē

ATZINUMS

Turpinājums no 7. lpp.

(3) tā **noliedz vīrieša un sievietes dabisko seksuālo komplementaritāti jeb savstarpējās papildināšanas principu**, kas nodrošina visas cilvēces turpināšanos un harmonisku attīstību.⁷

Rezumējot jāteic, ka attiecība starp Rietumu civilizāciju un LGBT ideoloģiju ir tāda pati kā attiecība starp cilvēku – vēža slimnieku – un ļaundabīgo audzēju, no kura viņš cieš. Nevieni saprātīgs cilvēks

demokrātiskas valsts un demokrātiskas sabiedrības pamatu pamats.

Vēl jo vairāk, prakse rāda, ka **absolūti visās valstīs, kurās LGBT ideoloģijas elementi kļūst par tiesību sistēmas sastāvdaļu, līdz ar to krasi pazeminās brīvības un demokrātijas līmenis sabiedrībā un tiek ierobežotas citu cilvēku klasiskās pamatbrīvības (vārda, reliģijas, sirdsapziņas**

Visas tās Rietumu valstis (bez izņēmuma!), kuru tiesību sistēmās ir izdevies iesakņoties LGBT ideoloģijai, ātri vien nonāk pie tā, ka jebkāda homoseksuālās uzvedības kritika – un bieži vien arī pašas LGBT ideoloģijas kritika – tiek atzīta par prettiesisku un sodīta.

neidentificēs slimnieku ar potenciāli letālo audzēju; tieši tāpat arī ir aplami identificēt Rietumu civilizāciju ar kādu no ideoloģiskajām slimībām, kas tās iekšienē plosās tagad vai plosījās pagātnē – vienalga, vai tas būtu vācu nacisms vai LGBT ideoloģija.

LGBT IDEOLOĢIJA – PRETĒJĀ CILVĒKTIESĪBĀM

2. LGBT ideoloģija ir absolūti nesavienojama nedz ar Satversmē garantētajām pamattiesībām, nedz ar tās 1. pantā nostiprināto demokrātiskas valsts virsprincipu.

Latvijas Cilvēktiesību centrs savā atzinumā raksta, ka starp vispāratzīto cilvēktiesību normām nav hierarhijas. Tas ir pilnīgi pareizi, taču šī atziņa īstenībā vēršas pret pašu šīs organizācijas nostāju mūs interesējošajā jautājumā! Jā, patiešām – starp cilvēktiesību normām nav hierarhijas, taču LGBT ideoloģija (lai cik tā necenstos piesiegties ar “cilvēktiesību” piesaukšanu) ir **krasi naidīga pret lielu daļu no Satversmē un starptautiskajos līgumos atzītajām klasiskajām cilvēktiesībām.**

LGBT ideoloģija ir nesavienojama ar Satversmes 1. pantu vispirms jau tāpēc, ka, kā autore jau teica, cilvēka persona tiek reducēta līdz viņa dzimumtieksmju un seksuālo aktu kopumam. Tas ir klajā pretunā ar **cilvēka cieņu**, kas savukārt ir jebkuras

brīvība u.c.).

Visas tās Rietumu valstis (bez izņēmuma!), kuru tiesību sistēmās ir izdevies iesakņoties LGBT ideoloģijai, ātri vien nonāk pie tā, ka jebkāda homoseksuālās uzvedības kritika – un bieži vien arī pašas LGBT ideoloģijas kritika – tiek atzīta par prettiesisku un sodīta. “Viendzimuma partnerattiecību” institūta ieviešana nekad nenāk viena pati: lai nevienš neuzdrošinātos kritizēt tā pamatā esošās idejas, tiek pieņemti arī attiecīgi grozījumi krimināllikumos. Pat ja “homofobu” neizdodas formāli notiesāt un galu galā viņš tiek attaisnots, faktiski viņš tik un tā tiek sodīts: ar patvaļīgiem arestiem, ar naudas un veselības zaudēšanu gadiem ilgās tiesu prāvās, ar uzņēmuma izputināšanu u.tml. Tiek izdarīts arvien lielāks un lielāks spiediens uz bērnu vecākiem, kuri nevēlas atzīt homoseksuālo uzvedību par normālu un vēlas nodrošināt saviem bērniem attiecīgu audzināšanu. Tiem, kuri uzdrošinās kritizēt homoseksuālismu, bieži vien draud atļaišana no darba.

Tādas organizācijas kā, piemēram, “The Christian Institute”⁸, “Alliance Defending Freedom”⁹, “LifeSiteNews”¹⁰ un “Observatory on Intolerance and Discrimination Against Christians in Europe”¹¹, savās mājas lapās pastāvīgi publicē jaunākos datus par to, kā cilvēki tiek vajāti par atteikšanos atbalstīt LGBT ideoloģiju. Šī atzinuma autors 2015. gada februārī žurnālā “Jurista vārds” publicētajā rakstā “Viendzimuma pāru kopdzīves

regulējuma tiesībspolitiskā problemātika” ir minēti vairāki ļoti tipiski šādas vajāšanas piemēri.¹²

Pavisam svaigs un nensens piemērs: pirms trim nedēļām Parīzes pirmās instances tiesa (*Tribunal de Grande Instance*) atzina par vainīgu krimināllietā un notiesāja franču politiķi Kristīnu Butēnu (*Christine Boutin*) par to, ka viņa bija publiski nosaukusi homoseksuālismu (kā parādību) par “negantību” (kā to, starp citu, sauc arī Bībele).¹³

Vēlreiz un vēlreiz jāpasvītro: **nav nevienas Rietumu valsts, kur valstiski atzīta LGBT ideoloģija spētu mierīgi sadzīvot ar klasiskajām cilvēktiesībām.** Līdz ar to nav nekāda pamata domāt, ka Latvija šajā ziņā būtu izņēmums. Ja mēs savā tiesību sistēmā iepludināsim šo totalitāro ideoloģiju, tad katru reizi, kad tiks piesauktas t.s. “seksuālo minoritāšu tiesības”, par tukšiem un nedzīviem paliks Satversmes 99. pants (tiesības uz domas, apziņas un reliģiskās pārliecības brīvību), 100. pants (tiesības uz vārda brīvību), 103. pants (pulcēšanās brīvība) un 110. pants (vecāku tiesības). Pēc autores domām, tas ir pilnīgi pietiekams, lai atzītu LGBT ideoloģijas krasu nesavienojamību ar Satversmes 1. panta pamatnormu un nepieļautu tās ieplūšanu mūsu tiesību sistēmā.

Turpmāk vēl...

DEMOKRĀTIJAS ŽŅAUGOS

Visa Eiropa dreb šausmās:
Parīzē liels terorakts.
Tā ir jaunās ēras ausma,
Tas jau zināms daudziem fakts.

Eiropai ir vārti vaļā,
Musulmaņi iekšā plūst.
Allāhu lūdz balsi skaļā,
Otrā reliģija kļūst.

ES plīst jau visās šuvēs,
Gļēviem demokrātiem gals.
Cementa maz šādās būvēs,
Tāpēc plīvos karogs zaļš.

Minareti visur sliesies,
Allāhu tie pielūgt sauks.
Parandžās drīz sievas slēpsies,
Daudzsievība visur plauks.

Arābiem būs četras sievas,
Katrai pulka bērnu būs.
Eiropietes saņems nievas.
Šeiha kalponītes kļūs.

Uz krievu zemi daudzi steigsies,
Ja robežas tā vaļā vērs.
Tā eiropiešiem dzīve beigsies,
Tāds cilvēktiesībām būs mērs.

Jānis Rīts